УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2007
листопад

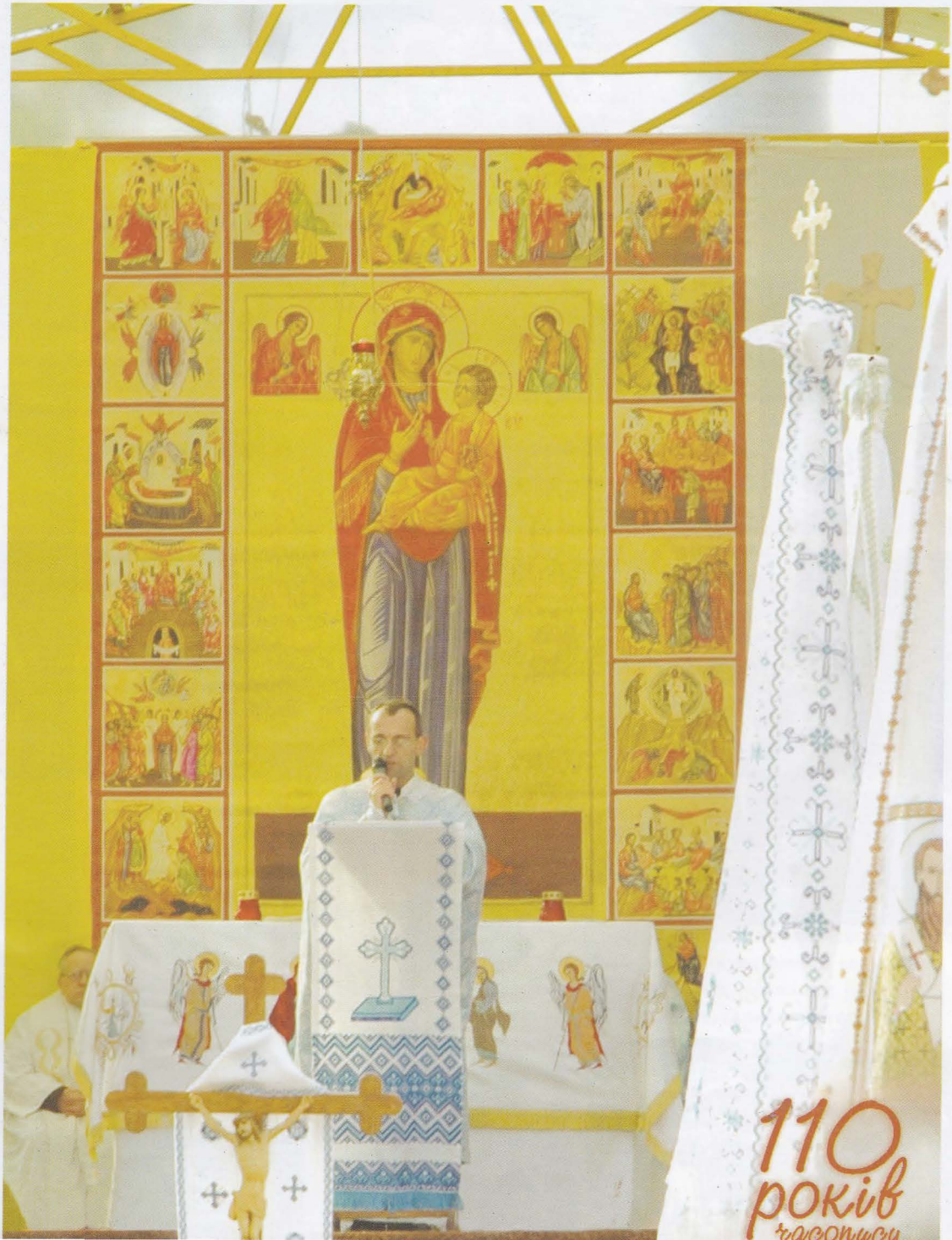

110 років часопису

Від 27 вересня до 6 жовтня у Філадельфії (США) відбувся синод єпископів УГКЦ

учасники синоду у Філадельфійському катедральному соборі УГКЦ

ХРАМОВІ СВЯТКУВАННЯ
у церкві Різдва Пресвятої Богородиці на Винниках у Жовкві

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ГРУДЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА СІЧЕНЬ 2008....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ....8

ПАПА ЗАКЛИКАВ ЄПИСКОПІВ ЛАТИНСЬКОГО
ОБРЯДУ СПІВПРАЦЮВАТИ ІЗ ГРЕКО-КАТОЛИКАМИ
ДЛЯ ПРОДОВЖЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ МІСІЇ
В УКРАЇНІ....12

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ВИСВЯТИВ
АРХИЄПИСКОПА-КОАД'ЮТОРА ЛЬВОВА ДЛЯ
ВІРНИХ ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ....12

УГКЦ У США ВІДСВЯТКУВАЛА СВОЄ 100-ЛІТТЯ....13

ПАТРІАРШИЙ СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ....16

Оля ЛУПІЙ
ПРАЗНИК СВЯТОГО МУЧЕНИКА ПАРТЕНІЯ....18

Леся ВАВШКОВИЧ
ДУХОВНА РАДІСТЬ В ЖОВКВІ
У СВЯТО РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ....19

У ЛЬВОВІ ВІДКРИЛИ ПАРК ІМЕНІ ІВАНА ПАВЛА II 20

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ПРОЩА СВЯТОЇ ВЕРВИЦІ
ПІД ПОКРОВОМ ПРЕЧИСТОЇ....21

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ДУХ НОЄВОГО КОВЧЕГУ
У ЛЬВІВСЬКІЙ ОПЕРІ....22

сестра Єлисавета ПРОЦЬ, СНДМ
ПОСВЯЧЕННЯ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ В ЗОЛОЧЕВІ...23

Наталія ЛЕХ
ХІБА ВІН МІГ СТОЯТИ ОСТОРОНЬ?....25

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
МАГІЯ ТА ВОРОЖІННЯ НЕСУМІСНІ
З ГОСПОДНІМ СЛУЖІННЯМ....27

Галина ГАВРИЛЮК
ПРО БІДНІСТЬ І БІДНИХ....33

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ТРИ ЛИСТИ ДО МАТЕРІ....37

ОГОЛОШЕННЯ
РУШАЙМО НА ЗЕМЛЮ ЙОСАФАТА....41

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «ПСАЛМИ»....42

МІСІОНАРЧИК
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. СЛОВО ДО ДІТОЧОК....43

ЗАПИТАННЯ....45
НОВИНИ....45
НАМ ПИШУТЬ-ВІДПОВІДАЄМО....45

Наталя НАЗАР
ЗІРНИЦЯ ДРЕВНЬОГО ЛЬВОВА....46

Наталія ЛЕХ
КРОСВОРД «УКРАЇНА»....50

ЩО ВИ ВЧИНИЛИ НАЙМЕНШОМУ З БРАТІВ...

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

В листопаді перед нашим зором зринають три могутні постаті нашої Церкви, які для нас є дороговказом і заохотою до ще більшого і ревнішого наслідування Божественного Спасителя: святий священномученик Йосафат, який ревністю та наполегливістю приводив душі до спасіння і свого життя не пожалів за єдність Церкви; преподобна Йосафата Гордашевська, засновниця згромадження Сестер Служебниць, яка вчила працювати тихо, мирно, в покорі серця жертвувати себе іншим у любові; слуга Божий митрополит Андрей Шептицький, який у важких часах та обставинах, в яких опинилась Церква, не впадав духом, а підтримував люд Божий, назавжди уповаючи на Боже милосердя.

Проживаючи цей місяць та пізнаючи життя і діяльність цих людей, можемо також визначити і пріоритети для себе і свого життя. Нам як ніколи потрібна витримка і упования на Бога, яке мав митрополит Андрей. Адже сьогодні люди впадають у відчай навіть через найменшу дрібницю. Нам необхідний спокій і покора блаженної Йосафати, бо сьогодні багато хто бажає швидкого вирішення проблем і тільки величних звершень, забуваючи, що життя складається із безлічі дрібних буденних справ, які сплітаються у єдину мозаїку. Нарешті, нам так бракує ревності, послідовності та жертовності священномученика Йосафата, адже світ потопає у вирі егоїзму та консумізму. Згадуючи святих нашої землі, ми покликані зробити мале добре діло. Зближаємося до Різдвяного посту, пилипівки, а потім святкуватимемо величне свято Різдва Христового. Тим часом, багато-багато людей в цей день залишаться самотні. Можливо, приготують кутю, інші святкові страви, засвітять свічку, але будуть самі,

оскільки так склалося життя — рідні померли чи загинули, або й у далеких світах. Тому зробімо постанову тепер, на початку приготування до зустрічі Новонародженого Сина Божого, що цього року ми не зачинимось на Різдво самі, у радості своєї родини, а поділимо цю радість із тими, хто не має з ким її поділити. Нехай у святковий час ніхто не залишиться забутим і самотнім. Також постановімо відвідати самотніх і немічних, щоб вони відчули радість Божої любові.

Це буде найменше діло, яке зможемо вчинити для любові Господа Бога. Адже ми отримали від нього набагато більше. З іншого боку, мусимо пам'ятати одну звичайну істину — чесноти виховуються у практикуванні. Поки ми не постараємося бодай в маленьких речах чинити справедливо вже тепер, не чекаючи так званої «повної свідомості», то вона не настане, чеснота справедливості не зродиться у нашій душі. Поки ми не будемо робити малих діл віри і любові, доти віра і любов будуть від нас далекими. У практиці чесноти зроджуються і вдосконалюються. Саме тому Христос закликав нас не тільки його розуміти, а, власне, наслідувати, робити так, як Він чинив. Гадаємо, що наші малі добрі діла не пройдуть намарне і завдяки їх виконанню ми станемо добрими дітьми Божими, які сяють серед розбещеного світу.

Нагадуємо також, що вже розпочалася передплатна кампанія на наш часопис. Його передплатний індекс не змінився. Також запрошуємо священнослужителів, монахів і монахинь, членів побожних товариств, особливо Апостольства молитви, та всіх вірних до співпраці із нашим часописом, особливо, що стосується спілкування з редакцією: ваших листів із зауваженнями та побажання ми постійно і з нетерпінням очікуємо. Також надіємось на співпрацю щодо популяризації та розповсюдження часопису.

Бажаємо всім щедрих Божих ласк та здійснення побожних постанов у житті.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 27.10.2007 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2007

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб людське суспільство поспішило взяти на себе турботу про хворих на СНІД, особливо про дітей та жінок, а Церква допомогла їм відчути Господню любов.

Роздумуючи над нещастям перших людей, Адама і Єви, які не послухали Господа і згрішили, бачимо херувима з полум'яним мечем, який стереже вхід до Раю. Дорога назад невідворотно втрачена, попереду сповнена терпінням життєва дорога, а вкінці — смерть. Після щасливого перебування з Богом, перші люди змушені в поті чола здобувати собі засоби для прожиття та поборювати різні труднощі. Відгомін тієї першої біди людини — гріха, постійно зустрічаємо й

сьогодні, коли бачимо людей, пригнічених тягарем невиліковних хвороб, зокрема хворих на СНІД, в числі яких дедалі частіше зустрічаються невинні діти. Як маємо поступати, коли з такою людиною зустрінемося вже сьогодні? Приклад показав нам Христос, який милосердився над кожною людиною, зокрема над прокаженими. Проказа була страшною, невиліковною хворобою тих часів і хворі були приречені на самотнє існування, вважалися нечистими, проклятими і покараними за свої гріхи. Молімося, щоби наші серця не спали у фальшивому і благому спокої, а переповнювалися справжнім милосердям за прикладом Христа, який схилявся над кожною людиною. Таким чином вони зможуть відчути, що Господь не покидає своїх дітей і в найважчих хвилинах життя, прощає і відчиняє Царство Боже.

МІСІЙНИЙ: Щоб воплочення Сина Божого, яке Церква урочисто відзначає в Різдві, допомогло народам азіатського континенту визнати в Ісусі Божого Посланця, єдиного Спасителя світу.

Зближаємося до святкування Різдва Христового і Нового року, коли всі християни пригадують і наново переживають ту радість, яка була сповіщена пастирям про народження Спасителя світу. На жаль, не всі люди цілком розуміють і відповідно переживають цю радісну подію, особливо люди, які проживають на Азіатському континенті. Тамтешня культура формувалася протягом багатьох століть на основі філософського пошуку Бога. В їхньому розумінні Бог — це не особа, а енергія, абсолют, Всесвіт, з ним взагалі неможливо спілкуватися, а тільки пізнавати і в ньому розчинитися. Світогляд цих культур песимістичний, життя — це суцільне й беззмістовне страждання. Святкування Різдва присутнє в азіатських країнах, але зводиться переважно до простого відпочинку, канікул та дарування подарунків одне одному. Ми, християни, натомість пригадуємо і наново переживаємо пам'ять про те, що Всевишній дійсно прийняв нашу природу, став людиною і об'явив себе нам, щоб дарувати нам правдиве світло і спасіння. Завдяки Божому милосердю, ми не блукаємо в темряві, а впевнено йдемо дорогою спасіння. Такої ласки не мають народи Азії, тож молімося цього місяця і за них, щоб вони також побачили правдиве світло, не блукали манівцями і визнали в Дитяткові Ісусі єдиного Спасителя світу.

МІСЦЕВИЙ: Щоб священики завжди і найбільше дбали про добро поодиноких душ, повірених їм Господом та усунули з душпастирства будь-які ідеології.

Живемо в такому часі, де, як ніколи раніше, люди мають доступ до різної інформації, змушені постійно вибирати між численними пропозиціями та є постійно під впливом міфів та ідеологій. Деколи аж втомлюємося від набридливих реклам, постійних обіцянок. Особливо неприємно стає тоді, коли переступаючи поріг церкви, знову чуємо відлуння світу, від якого, власне, тікаємо, шукаючи правдивого миру. Надзвичайно небезпечно перетворювати правди віри і моральні закони в ідеологічні схеми. Це стається, наприклад, тоді, коли на перше місце у душпастирській діяльності стає правило понад людину, дбання про добро парафії або виправлення з якогось гріха чи немочі. Тоді, щоб досягти мети, ми часто забуваємо, що все добро, яке намагаємось осягнути, є для людини і людьми нехтуємо. Так релігія непомітно може перетворитися в ідеологію. Саме тому молімося, щоб душпастирі у своїй діяльності насамперед і найбільше звертали увагу на кожну зокрема людську особу і дбали передовсім про її правдиве, вічне добро. Тільки тоді можемо сподіватися, що осягнемо ті результати, яких так прагнемо у нашому духовному змаганні.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ АПОСТОЛ ФИЛИМОН (5 ГРУДНЯ)

У І ст. в місті Колосси жив заможний поганин ФИЛИМОН. Під впливом св. апостола Павла він прийняв Христову віру разом із своєю жінкою Апфією. Дім Филимона став місцем для зібрань місцевих християн.

Филимонів невільник-поганин Онисим пограбував його будинок і втік до Рима. Та сталося так, що там він зустрівся з ув'язненим св. Павлом, якому признався у крадіжці. Апостол навернув Онисима до святої віри і наказав повернутися до Филимона з його листом. У своєму посланні до Филимона св. Павло вияснює євангельські засади свободи і рівності між панами і рабами, хоч рабство в той час було ще законним явищем. Християнську рівність засвідчив Филимон, простивши Онисимові, якого прийняв як брата в Христі, і звільнив його з рабства. Згідно з переданням, Филимон був колосським єпископом за правління імператора Нерона і загинув мученицькою смертю у Колоссах разом зі своєю дружиною Апфією, яку св. апостол Павло називав «любою сестрою».

■ *апостол ФИЛИМОН*

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

Загальний: Щоб Церква посилила свої старання для осягнення повної видимої єдності, показуючи таким чином щораз більше, що вона є спільнотою любові, в якій віддзеркалюється єдність Отця, і Сина, і Святого Духа.

Місійний: Щоб Церква в Африці, яка готується до своєї II Спеціальної Асамблеї Синоду Єпископів, продовжувала бути знаком і знаряддям примирення і справедливості на цьому континенті, котрий все ще продовжують терзати війни, визиск і злидні.

Місцевий: Щоб молоді люди із глибшим розумінням та серйозністю підходили до такого важливого рішення як створення власної сім'ї.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ ПРОРОК МІХЕЙ (18 СІЧНЯ)

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Коли після читання двох перших Євангелій перейти до третього, важко не помітити різниці, яку не може приховати навіть переклад на сучасну мову: зовсім інший підхід автора в описах подій, різноманітніша лексика, інші стилістичні прийоми, врешті зацікавлення у докладнішому представленні хронології.

Найдовша з книг Нового Завіту, Євангеліє від Луки,[1] написана гарною літературною мовою. Це не класична грецька, а мова епохи еллінізму, проте, після Послання до Євреїв, третє Євангеліє з книг Нового Завіту найбільш граматично та стилістично грецьке. Хоч і воно має немало семітизмів, особливо у перших двох розділах, але це тільки виявляє зв'язок автора твору з середовищем, для якого грецький переклад святих книг (Септуагінта) був щоденним Божим Словом.

Третє канонічне Євангеліє є цінним ще й тому, що подає багато слів Ісуса Христа та подробиць з Його життя, про які інші Євангелія не згадують. А це близько двадцяти притч, у тому числі про загублену вівцю, яку пастух бере на плечі, про блудного сина, про багача і Лазаря; це події з життя Матері Ісуса та укритого життя Спасителя (дві перші глави).

■ *притча про багача і Лазаря*

А скільки дійових осіб стають відомими історії саме з цього Євангелія: і батьки Івана Хрестителя; і безіменні пастухи, свідки народження Месії; і жінки, які допомагали Ісусові зі своїх дібр; і розбійник на хресті, який задля покаяння удостоївся бути в Раю; врешті учні, які по дорозі до Емауса не зуміли розпізнати Ісуса воскреслого.

Автор третього Євангелія

Найстарші відомі нам свідчення про цю книгу походять з другого століття по Христі. Св. Іриней з Ліону (близько 200 року) пише, що «Лука, товариш Павла, записав у книзі Євангеліє, яке той проповідував», і що зробив це пізніше від Матея і Марка, а отже по смерті апостолів Петра і Павла. («Проти єресей», 3,1,1; текст цей зберігся по-грецьки у «Церковній історії» Євсевія Кесарійського, кн. 5,8,2).

Інше тогочасне свідчення, так званий «Канон Мураторі», повідомляє: «Третя книга Євангелії — від Луки. Лука, цей лікар, по Вознесінні Христа, коли його Павло взяв зі собою як знавця дороги, написав [книгу] під його ім'ям, що всім відомо; Господа однак він сам не бачив у тілі, і тому, наскільки міг дослідити, так і почав розповідь від народження Йоана». Цей частково пошкоджений, укладений не найкращою латиною, пергаментний рукопис, названий на честь Л. Мураторі, що віднайшов його серед рукописів Амвросіанської бібліотеки в Мілані й опублікував у 1740 році, містить найстарший перелік канонічних книг Нового Завіту і походить з близько 180 року по Христі.

Інші відомості є пізнішими. Так, Оріген (185-253) подає, що Євангеліє від Луки було написане як третє, після Матеєвого і Маркового, «як Євангеліє для поган, потверджене Павлом». Також Тертуліян (початок III ст.) згадує його під іменем Луки, а Євсевій з Кесарії (бл.265-339), наводячи й аналізуючи свідчення попередників,

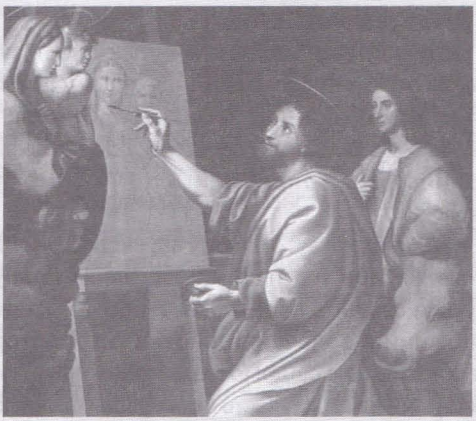

■ *євангелист ЛУКА*

стверджує, що Євангеліє від Луки постало після Матеєвого та Маркового.

Св. Єронім (342-420) у вступі до «Коментаря на Матея», зазначає, що «третім був Лука, лікар, народжений в Антіохії, у Сирії, якого слава в Євангелії (2 Кор 8,18), і який як учень апостола Павла своє Євангеліє написав в Ахаї і Беотії, докладно все досліджуючи, і як сам визнає у пролозі, описуючи більше те, що чув, ніж те, що бачив».

Відомості про особу та обставини життя автора третього Євангелія і його наміри при написанні твору, подають також старовинні «Прологи до Євангелії від Луки», найстарші з яких походять з кінця II століття. Але вони не вносять чогось нового до попередніх даних з інших джерел.

Лука, апостол і євангелист

З усіх вищенаведених свідчень виходить, що автором третього з канонічних Євангелій християнська традиція від найдавніших часів одностайно вважає Луку, товариша і співробітника апостола Павла. Хоч у самому Євангелії автор не називає свого імені, ані в жодному новозавітньому творі не говориться, що Лука був автором Євангелія, проте знаходимо численні, щоправда непрямі, цього підтвердження. Додатковим аргументом є також повна відсутність сумнівів у цьому питанні, а також те, що визнання автором Євангелія особи другого плану в апостольській Церкві, навряд чи було безпідставним.

Про якого Луку тут мова, щодо цього немає жодних сумнівів. Про того, що його апостол Павло у посланні до Колосян називає «улюбленим лікарем» (4,14), а в листі до Филимона — своїм співробітником (24), — цей Лука був біля Павла під час ув'язнення, правдоподібно в Ефесі (1Кор 15,32), коли були написані обидва ці послання. Бачимо Луку біля Павла і під час його ув'язнення в Римі (2 Тим 4,11) як єдиного до кінця вірного у важкій ситуації Павлового товариша.

Дані про автора у самому Євангелії

Євангеліє від Луки, як і два попередніх, не подає імені свого автора, ані не вказує прямо на його особу. Але і сам твір, і його порівняння з іншими Євангеліями, засвідчує характер та обдарування того, хто його написав.

Уже пролог до Євангелії (Лк 1,1-4) виявляє майстерність Луки як письменника, а також його знання грецької літератури, на творах якої взорується. Тут Лука вказує на мету, джерела і адресатів свого твору: «Тому, що багато хто брався скласти оповідання про речі, які сталися між нами, як то нам передали ті, що були від початку наочними свідками й слугами Слова, вирішив і я, вивідавши про все докладно від початків, тобі написати за порядком, високодостойний Теофіле, щоб ти знав стійкість науки, яку ти прийняв».

Присвячення книги конкретній особі було звичайним у тодішній літературі, зокрема тоді, коли йшлося про якісь програмні чи визначні твори. Сам же пролог (1,1-4) є побудований як одне складне речення з підрядними, так званий період, у найкращих традиціях грецької літератури. Також порівняння інших перикоп цього Євангелія з паралельними місцями інших трьох виявляє письменницьку культуру Луки, його стилістичну майстерність, що вказує на отриману добру освіту. Одночасно його знання Септуагінти та наслідування, в багатьох випадках, мови і стилю цього перекладу виявляє, що семітський спосіб мислення, хоч, може, і не

рідний, не був цілком чужий для нього. До речі, Євсевій з Кесарії називає Луку сирійцем: це може вказувати на його походження з Антіохії у Сирії (про що буде мова далі), або й, у вужчому значенні, на його семітські корені.

Лексика твору виявляє широту мислення Луки як автора, а одночасно його чутливість до адресатів його твору. Він уникає надто різких виразів, особливо стосовно поган і, подекуди, лікарів; звертає увагу на такі якості дійових осіб, передусім Ісуса Христа, як побожність, лагідність, покірність, довір'я до Бога, милосердя. У багатьох випадках проявляється його талант історика, коли євангелист намагається євангельські події подати в контексті загальної історії народів, та знання лікарської справи.

Інші свідчення про автора

Починаючи книгу Діянь Апостолів, її автор, у присвяченні Теофілові, відкликається до іншої, попередньо написаної для нього книги «про все, що Ісус робив та що навчав від початку аж до дня, коли вознісся» (Ді 1,1-2). Подальші слова недвозначно вказують, що мова таки про третє Євангеліє, бо тільки в ньому є наказ «Єрусалиму не кидати, але чекати обітниці Отця» (Ді 1,4; пор. Лк 24,49.52-53), як також згадка про Ісусове вознесіння (Лк 24,50-51), про споживання їжі з апостолами (Лк 24,41-43; Ді 1,4). Саме ж присвячення твору Теофілові спільне для Діянь (1,1) та Євангелія від Луки (1,3).

■ *Його немає тут, Він воскрес!*

Беручи до уваги такі численні подібності, як також особливості мови, стилю, підходів при описі подій тощо, церковна традиція, як і переважна більшість сучасних дослідників, приписують обидві книги тому самому авторові.

У Діяннях же автор твору від якогось місця виявляє себе учасником описуваних подій. Про це свідчить перехід від 3-ї до 1-ї особи множини в означенні дійових осіб: автор непомітно, але свідомо переходить на «ми», вказуючи на свою участь в описуваних подіях. Уперше автор стає дійовою особою у Ді 16,10-18, в описі Павлової подорожі до м. Филиппи, де мав би й залишитися для підтримки новоутвореної християнської громади, тоді як Павло й Сила змушені були іти далі (16,39). Не виключено, що Павло взяв його з собою в Троаді, потребуючи провідника в подорожі до незнаного йому краю, Македонії (16,9-10).

Вдруге автор говорить про себе як учасника подій у Ді 20,5-21,1 і далі, аж до 21,28. Причому відрізняє себе від Сили, Тимотея та інших співробітників Павла, яких усіх називає по імені (20,4). Очевидно, він перебуває в Єрусалимі під час ув'язнення Павла, бо знову дає про себе знати у Ді 27,1 і супроводжує Павла в його подорожі до Рима (27,1-28,15) та, скоріше за все, залишається з ним і там. Не називає себе по імені, бо ж перші адресати твору знають, хто він. А згадки Павла про Луку як найближчого співробітника і товариша повністю згоджуються з повідомленнями Діянь Апостолів про присутність їх автора у драматичних подіях Павлової місії.

Таким чином, сукупність усіх цих даних дозволяє з великою певністю назвати автором як третього Євангелія, так і Діянь Апостолів Луку, товариша та учня Апостола народів.

Джерела

Євангелист Лука виявляє свою майстерність історика і вченого у тому, що свідомий мети, яку собі ставить, а також способу її осягнення. Хоче «написати все за порядком», а для цього

вирішив «вивідати про все докладно від початків». Вирізняє у християнській спільноті «наочних свідків і слуг Слова» та тих численних(!), мабуть інших ніж тамті, хто уже перед ним «брався скласти оповідання про речі, які сталися».

Логічно є дослідити в Євангелії від Луки, який матеріал і якого походження використав автор при написанні свого твору. Порівняння Євангелія від Луки з двома іншими синоптиками дає можливість зробити декілька висновків. По-перше, порівнюючи порядок перикоп у Марка й Луки, бачимо, наскільки він подібний.

Марко		Лука
1,1-15	над Йорданом	3,1-4,15
1,21-39	день у Капернаумі	4,31-44
1,40-3,19	у Галилеї	5,12-6,19
4,1-9,40	навчання й діяльність	8,4-9,50
10,13-52	до Єрусалиму	18,15-43
11,1-13,37	в Єрусалимі	19,29-21,38
14,1-16,8	страсті і воскресіння	22,1-24,12

Звичайно є багато відмінностей у поодиноких перикопах, проте така велика подібність у порядку може вказувати лише на взаємне запозичення.

Звертає на себе увагу факт, що Лука перериває спільний порядок більшими або меншими вставками: 4,16-30 (проповідь в Назареті, пор. Мр 6,1-6а); 5,1-11 (ловитва риб, покликання Симона, пор. Мр 1,16-20); 6,20-8,3 (так звана Мала інтерполяція або вставка); 9,51-18,14 (так звана Велика інтерполяція); 19,1-28 (зустріч з Закхеєм, притчі). Довга теоретична дискусія серед вчених щодо того, хто писав швидше, Лука чи Матей, не привела до переконливих доказів щодо першості Луки. Навпаки, першість Марка та використання його Євангелія Лукою — дуже правдоподібна. Треба звернути увагу також на свідоме опущення маркового матеріалу Лукою: великого обсягу (Лк 9,17-18 // Мр 6,45-8,26) та малих фрагментів (Мр 1,1.5.6.33.43; 2,13б.19б.27б та ін.).

■ *притча про доброго самарянина*

З іншого боку, багато матеріялу Лука має спільного тільки з Матеєм. Вважається, що Лука зберіг порядок спільного джерела більш вірно, у порівнянні з Матеєм, подібно як і порядок розповіді Марка.

Матей		Лука
5-7	велика промова	6,20-49
8,5-13	сотник	7,1-10
11,2-19	учні Йоана	7,18-35
8,19-22	вимоги до учнів	9,57-60
9,37-10,16.40	вислання учнів	10,2-12,16
11,21-24	«горе» містам	10,13-15
11,25-27.28-30	прослава Бога	10,21-22

Багато матеріалу Лука запозичив з інших джерел, скоріше всього усних: перші два розділи або Євангеліє дитинства; багато притч, розповідей. Це так званий власний матеріал Луки. Величезна кількість подробиць з життя поодиноких осіб, у тому числі Марії, Матері Ісуса, апостолів Петра та Івана, батьків Івана Хрестителя, та з перебігу подій вказують на його знайомство з багатьма учасниками самих подій. Це можливо, якщо зважити на його побут в Єрусалимі у 58 році (пор. Ді 21,17 і далі).

(продовження у наступному числі)

[1] Для порівняння, Євангеліє від Луки має понад 19400 слів у 24 розділах, тоді як Євангеліє від Матея — коло 18300 слів у 28 розділах, Євангеліє від Марка — понад 11200 у 16-ти, Євангеліє від Йоана — понад 15400 у 21-му розділі. Діяння Апостолів мають коло 18400 слів у 28 главах.

ПАПА ЗАКЛИКАВ ЄПИСКОПІВ ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ СПІВПРАЦЮВАТИ ІЗ ГРЕКО-КАТОЛИКАМИ ДЛЯ ПРОДОВЖЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ МІСІЇ В УКРАЇНІ

Папа Римський Венедикт XVI закликав українських католицьких єпископів латинського й східного обрядів об'єднати зусилля у своїй місіонерській політиці в Україні, повідомляє «Інтерфакс» з посиланням на католицьке агентство «Zenit».

«Вам не важко буде закріпити справжнє співробітництво між латинськими й греко-католицькими єпископами на благо всього християнського народу», – сказав Понтифік на зустрічі з делегацією українських єпископів латинського обряду й греко-католиків у своїй літній резиденції в Кастельгандольфо. Папа висловив переконання в тім, що «братнє співробітництво між пастирями буде надихаючим стимулом для всіх віруючих і (...) піде на користь плідному міжхристиянському діалогу». Особливу увагу Венедикт XVI приділив зусиллям католицьких єрархів щодо «проповіді й свідчення Євангелія на дорогій землі України». За словами Папи, місіонерська політика католиків в Україні «часом зустрічає чималі труднощі, але завжди підтримується розумінням того, що Христос упевненою рукою веде Свою череду».

«У розмаїтості своїх обрядів та історичних традицій єдина Католицька Церква в кожному куточку світу несе й проголошує свідчення про Єдиного Ісуса Христа, про Слово порятунку для всіх і кожного», – сказав Папа Римський, звертаючись до католицьких єпископів. Венедикт XVI запропонував римо-католицьким єпископам зустрічатися із греко-католиками як мінімум раз у рік для досягнення «згоди з метою зробити пастирську активність ще більш гармонійною й ефективною».

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ВИСВЯТИВ АРХИЄПИСКОПА-КОАД'ЮТОРА ЛЬВОВА ДЛЯ ВІРНИХ ЛАТИНСЬКОГО ОБРЯДУ

Костянтин ЧАВАГА

29 вересня в римській базиліці св. Апост. Петра Святіший Отець Венедикт XVI уділив єпископські свячення о. Мечиславу Мокшицькому, якого призначив архиєпископом-коад'ютором Львівської архидієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні. Під час хіротонії були зокрема всі єпископи латинського обряду з України, котрі брали участь у візиті Ad limina, єпископ УГКЦ Іриней Білик, ЧСВВ, Протоархимандрит ЧСВВ о. Василь Ковбич.

46-літній архиєпископ Мечислав Мокшицький народився в селі Лукавець на Любачівщині, де римо-католицькі парафії раніше належали до Львівської архидієцезії.

■ *архиєпископ РКЦ Мечислав МОКШИЦЬКИЙ*

Після богословських студій в Польщі та Римі захистив докторат. Як священик служив у парафії у Белзцю, працював у Курії Апостольської Адміністратури Львівської архидієцезії в Любачеві, потім у Ватикані в Конгрегації у справах Божого Культу і Дисципліни Таїнств, а від 1996 року був особистим секретарем Святішого Отця Івана Павла II, а потім Венедикта XVI. Відразу після хіротонії львівський архиєпископ Мечислав Мокшицький через Українську редакцію Радіо Ватикан звернувся з вітальним словом: «Від усього серця прагну привітати українських слухачів Радіо Ватикан. Щиро радію, що це привітання можу скерувати до вас ще до мого прибуття в Україну. Але вже зараз думками і серцем перебуваю з вами. Також прошу кожного з вас про допомогу — про молитовну підтримку для мене, особливо у виконанні майбутнього єпископського служіння. Справді, не можу собі уявити реалізацію цього служіння без нашої єдності, яку осягаємо насамперед через молитву, наближаючись до Ісусового Серця, повного Добра і Любові. Цьому Серцю ввіряю всіх тих, кого зустріну на своїй дорозі й кому проповідуватиму Слово Боже. Також радію з того, що матиму змогу перебувати серед тих, хто у важкі часи склав добре свідоцтво віри, свідоцтво приналежності до Христа і Церкви. Прагну завірити, що кожного з вас огортаю своєю молитвою та своїм серцем. Нехай усіх вас благословить Господь Бог!».

УГКЦ У США ВІДСВЯТКУВАЛА СВОЄ 100-ЛІТТЯ

30 вересня 2007 року увійшло в історію УГКЦ у США. Цього дня відбулося святкування столітнього ювілею призначення та приїзду першого греко-католицького єпископа у США — Кир Стефана Сотера Ортинського, ЧСВВ. Нараховуючи у США — за офіційними даними — понад 100 тисяч вірних, маючи одну архиєпархію у Філадельфії та єпархії — у Стемфорді, Чикаго та Пармі, УГКЦ святкувала здійснення мрій владики Сотера, вшановуючи його самовіддані зусилля у служінні своєму народові.

■ *катедральний собор Непорочного Зачаття*

Урочисте святкування розпочалось о 13.00 Архиєрейською Божественною Літургією у катедрі Непорочного Зачаття у Філадельфії, у крипті якої спочивають тлінні останки Владики Сотера Ортинського. Разом із Главою УГКЦ блаженнішим Любомиром та єпископами нашої Церкви, у Літургії взяли участь ієрархи братніх — східних та латинської — Церков. Так, у богослужінні взяли участь єпископи Румунської, Сиро-Малабарської, Маронітської та Мелхітської Церков, Закарпатської та Словацької єпархій, 5 кардиналів та 17 єпископів Римо-Католицької Церкви на чолі з Апостольським нунцієм у США — високопреосвященним Владикою П'єтро Самбі. Також були присутніми чотири ієрархи Православних (УПЦ, Карпато-Русинської, Грецької) Церков. На святкування прибув посол України у США п. Олег

Шамшур, Генеральний консул у Нью-Йорку п. Микола Кириченко з дружиною, інші представники дипломатичного корпусу, представники місцевої влади на чолі з мером міста Філадельфія п. Майклом О'Конором. Почесними гістьми святкування стали родичі блаженної пам'яті владики Стефана Сотера Ортинського. Серед присутніх були представники релігійних та громадських організацій, представники жіночих та чоловічих релігійних чинів та згромаджень. У Божественній Літургії взяв участь зведений хор під керівництвом Нестора Кизимишина, до складу якого увійшли представники багатьох парафій Філадельфійської архієпархії. Пряму трансляцію з Божественної Літургії вів телеканал EWTN, – для Департаменту інформації повідомила Ірина Іванкович-Блощинська, редактор офіційного друкованого органу Філадельфійської архієпархії «ШЛЯХ».

Звертаючись до присутніх, високопреосвященний архиєпископ Стефан Сорока, митрополит Філадельфійський, зокрема, наголосив на головному аспекті святкувань 30 вересня, підкресливши: «Заклик «проповідувати всім народам» був ядром служіння єпископа Стефана Сотера Ортинського. Сьогоднішні святкування з нагоди 100-літнього ювілею його приїзду до США як першого греко-католицького єпископа перекликаються з цим закликом». Митрополит Стефан подякував усім організаторам святкувань, добровольцям та жертводавцям, дякуючи їм за активну та віддану участь у приготуваннях 100-літнього ювілею прибуття владики Сотера Ортинського.

Зі словами духовної науки до вірних звернувся предстоятель УГКЦ блаженніший Любомир Гузар: «Я хотів би сьогодні підкреслити одну-однісіньку прикмету духовності владики Сотера, яка нам не тільки щось про нього розкаже, але яка для нас є великою наукою. Після закінчення новіціату, після прийняття обітів отець Сотер Ортинський бажав бути місіонарем – таким звичайним місіонарем, і його таке задушевне бажання було, щоби прилучитись до тих отців Василіян, які вже були поїхали до Бразилії, щоби там розпочати свою благословенну роботу. Але його покликано їхати в Північну Америку і йому дано дуже трудне завдання, і, наскільки нам відомо, він покірно, послушно прийняв

■ *архиєрейську Службу Божу очолив кардинал Любомир ГУЗАР*

це завдання, бо він бачив це як вираз Божої волі для нього. Завдяки такій його душевній настанові, коли він сюди приїхав і розпочав отой дуже-дуже трудний шлях до упорядкування церковних відносин, до зорганізування наших громад, до піднесення духовного рівня отого нашого першого покоління емігрантів, його праця увінчувалася великим успіхом, бо він сповняв Божу волю». Ці святкування, за словами Глави УГКЦ, не повинні бути тільки згадкою про когось, що жив і діяв сто років тому. «Це повинно бути для нас також і прикладом, бо в нашому власному житті так дуже часто ми нещасливі, незадоволені, бо не так все складається, як ми хочемо, і тому ми радше шукали б своєї вигоди, того, що нам приємне, те що нам подобається, а в кінці маємо звичайно дуже мізерні наслідки: незадоволення, нещастя, а ще більше — брак якоїсь плідної, корисної праці. Якщо ми хочемо в житті мати успіх, правдивий успіх, не питаймо, що нам вигідно, що нам до вподоби, а питаймо, що Бог хоче. Якщо ми підемо Його шляхом, тим що Він для нас приготував, що Він для нас призначив, то — з однієї сторони — будемо мати успіх в праці, наша праця увінчається гарним плодом, буде корисна для багатьох, а з іншої сторони — ми самі знайдемо задоволення і будемо щасливі», — наголосив блаженніший Любомир. На закінчення проповіді Предстоятель УГКЦ сердечно подякував українцям у США за їхню моральну та матеріальну допомогу, яку вони впродовж років переслідування УГКЦ та за роки становлення та розбудови надавали для Церкви в Україні.

На завершення Архиєрейської Літургії Владика П'єтро Самбі, Апостольський Нунцій у США, прочитав послання Святішого Отця Венедикта XVI, Папи Римського, до єпископів УГКЦ, яке надіслав Кардинал Тарчізо Бертоне, Державний Секретар Ватикану. «У час благодарення за благословення минулих ста років, Святіший Отець заохочує українську

■ *під час Літургії в катедрі у Філадельфії*

католицьку спільноту в Америці продовжувати свої зусилля у сприянні єдності всіх християн, усвідомлюючи своє особливе місце, як моста між Східною та Західною традицією», — зокрема було сказано у листі. Традиційним многоліттям для Вселенського Архиєрея, Предстоятеля нашої Церкви, ієрархів усіх Церков, духовенства, чернецтва та вірних завершилась офіційна частина святкувань.

Знаменно, що день 100-ліття приїзду Кир Сотера Ортинського співпав із позачерговими парламентськими виборами. Саме тому владики, які приїхали з України, відбули до Нью-Йорка, щоб взяти участь у голосуванні. Ті із них, які залишились для продовження святкувань, зустрілись із вірними під час обіду у залі катедральному соборі та на прилеглих до храму теренах. Це була неповторна нагода для бажаючих поспілкуватись із ієрархами, обмінятись враженнями та думками з приводу урочистості, — повідомила п. Ірина Іванкович-Блощинська.

Äåïàðòàìåíò ³íôîðìàö³¿ ÓÃÊÖ

ПАТРІАРШИЙ СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ
(ФІЛАДЕЛЬФІЯ, 27 ВЕРЕСНЯ - 6 ЖОВТНЯ 2007 РОКУ)

З 27 вересня до 6 жовтня українські католицькі єпископи провели річний Синод уперше поза межами Європи — у Філадельфії.

Цього року відзначається століття річниця призначення першого греко-католицького єпископа до Сполучених Штатів Америки. Владика Сотер Ортинський, ЧСВВ, залишив рідну українську землю, коли в 1907 році Папа св. Пій X призначив його єпископом для США. Владики постановили мати річний Синод у Сполучених Штатах Америки, щоб приєднатися до своїх братів-єпископів, духовенства, монаших чинів та вірних у США для святкування цієї річниці.

Сорок один ієрарх Української Греко-Католицької Церкви з України, Європи, Північної і Південної Америки та Австралії розпочали Синод із дня духовної застанови. Цей день провадив Преосвященний Владика Михайло Гринчишин, екзарх для українців-католиків у Франції. Темою дня духовної застанови була євангелізація в навчанні Церкви.

Божественна Літургія з нагоди відкриття Синоду була відправлена у філадельфійському катедральному соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії. Священики, монахи, монахині та миряни з Філадельфійської архиєпархії та інших трьох українських єпархій в США — Чиказької, Стемфордської та Пармської, взяли участь у цій Літургії.

■ *глава УГКЦ і єпископи під час Служби Божої*

У проповіді блаженніший Любомир підкреслив, що ідеєю євангелізації є поділитися з іншими даром святої віри, яку ми отримали від Бога. Цей дар привезли перші переселенці з України до США і саме вони поширили його. Сьогоднішня квітуча митрополія — це плід щирого прив'язання до рідної Церкви наших дідів і прадідів.

Головною темою Синоду було питання євангелізації. Синод розглянув стан дупастирської діяльності нашої Церкви у світі. Працю Синоду було поділено на три питання. Перше питання: хто повинен євангелізувати? Ділитися даром святої віри повинні всі члени святої Церкви, які свідомі, що одержали такий дар від Бога. Друге питання: кого потрібно євангелізувати, тобто з ким ділитися даром святої віри, кому передавати Божу науку? Тут необхідно розрізняти тих, хто вірить, але у своїй вірі є млявим; тих, хто віддалився з якоїсь причини від Бога та Церкви, і, врешті, тих, хто ще не чув про Христа та його науку. Синод звернув увагу на те, що євангелізація ніколи не повинна переростати в прозелітизм (насильне перетягування вірних до іншої Церкви), бо це у своїй природі осоружне всім справді віруючим. Третім питанням, над яким працював Синод, був зміст євангелізації. Правди віри в Бога є одні, але кожна християнська традиція сприймає їх у свій особливий спосіб. І саме цей спосіб сприйняття є тим, що називаємо індивідуальним благочестям помісної Церкви. Владики Синоду звернули увагу на те, що в УГКЦ тепер готується Катехизм, який передаватиме зміст святої віри з усіма особливостями нашої

духовності та обрядовості. Особи, відповідальні за підготовку Катехизму, просили всіх владик надати свої зауваження для остаточної редакції. Цей Катехизм дуже важливий, бо він є одним із основних елементів, які єднають ієрархію та вірних УГКЦ, де б вони не були.

Другою темою праці Синоду був процес постійної формації священиків, які виховуються в наших семінаріях, а відтак служать нашим вірним в усіх країнах їхнього проживання – в Україні чи поза її межами. Отці Синоду затвердили проект листа про священичу формацію. Роботу над цим документом буде закінчено впродовж поточного року. Було приділено особливу увагу пропозиціям, що їх подали учасники Патріаршого Собору, присвяченого питанням молоді, який відбувся 13-19 серпня цього року в Києві. Синод із вдячністю взяв до відома напрацювання Собору і доручив спеціально створеній робочій групі підготувати план реалізації конкретних вказівок для вихователів і молоді.

Синод постановив проголосити рік 2008 роком християнського покликання в усіх сферах людського буття.

Сила Церкви полягає в молитві та послідовному житті, згідному з Божою наукою, а не в її зовнішніх структурах чи світських впливах. Але організаційні структури Церкви дуже важливі для справжнього церковного життя, бо вони наводять лад та впорядковують відносини всередині Церкви. Тому цьогорічний Синод продовжив працю над створенням статуту синодального управління. Метою цього документу, перше видання якого благословили для тимчасового вжитку ще в 1995 році, є встановити порядок синодального функціонування як підстави для діяльности помісної Церкви східної традиції. Упродовж останніх 40 років УГКЦ набула багато досвіду, завдяки також і вже встановленому церковному законодавству, яке тепер вона бажає належно оформити.

■ *Митрополит Філадельфійський Стефан СОРОКА і єпископ Гліб ЛОНЧИНА під час синоду*

■ *Многоліття на завершення Божественної Літургії*

Синод надіслав привітання до Святішого Отця, до Конференції Католицьких Єпископів Америки, в якому подякував за багаторічну моральну й матеріальну підтримку УГКЦ в Україні, до українських православних єпископів Північної Америки та до всіх східних католицьких єпископів Північної Америки. Синод також привітав усіх тих членів Синоду, які через недугу не змогли прибути на Сесію.

Крім вищезгаданих питань, єпископи працювали також і над низкою поточних справ, серед яких найважливішою була душпастирська опіка над вірними, що перебувають у тих країнах, де ще немає

церковних структур УГКЦ.

У неділю, 30 вересня, Отці Синоду відслужили Архиєрейську Святу Літургію в катедрі Непорочного Зачаття. Це стало головною подією святкування століття прибуття першого греко-католицького єпископа до США та початку формування структури нашої Церкви як самостійної одиниці в цій країні.

У четвер ввечері Отці Синоду були присутні на особливій церемонії та прийнятті, організованими Католицьким Університетом Америки на честь блаженнішого Любомира, який п'ятдесять років тому закінчив цей університет. Його Блаженству при цій нагоді було надано ступінь почесного доктора цього університету.

У п'ятницю, 5 жовтня, Отці Синоду відслужили Архиєрейську Божественну Літургію в Українському крайовому соборі Пресвятої Родини у Вашингтоні та відвідали Українську католицьку семінарію св. Йосафата. У суботу, 6 жовтня, владики завершили свій річний Синод.

Ñåêðåòàð³àò Ñèíîäó ºïèñêîï³â ÓÃÊÖ

ПРАЗНИК СВЯТОГО МУЧЕНИКА ПАРТЕНІЯ

Оля ЛУПІЙ

Посеред храму – саркофаг, прикрашений квітами. Це нетлінні мощі святого Партенія, виставлені для поклоніння. До нього спішать всі ті, хто потребує потіхи, розради та допомоги, а також ті, хто прагне віддати шану святому за отримані ласки. «Величаємо тебе, святий мученику Партенію, і вшановуємо чесні страждання твої, що їх ти витерпів за Христа...», - лунає у храмі, оповитому напівтемрявою та запахом кадила. Так, Великою Вечірнею та Молебнем до святого, розпочинається великий празник – вшанування одного з тих, хто «віддав життя своє за братів своїх».

Золота осінь вкотре кличе прочан до Жовкви, де в особливий спосіб їх чекає Христос та мученик Партеній, один із тих тисяч, які на зорі християнства віддали своє життя, щоб жила Церква Христова. Господь нагородив його за страждання вінком нетлінності. А нас, тих, які приходимо до нього, можливістю молитися, вірити, надіятися та любити так, як цього навчає своїм прикладом мученик Партеній.

Неділя після Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього посвячена Церквою для вшанування пам'яті мученика Партенія, мощі якого спочивають у жовківському храмі Пресвятого Серця Христового. З усіх куточків Галичини сюди з'їжджаються прочани аби віддати шану та виблагати ласк у мученика. Під час

■ *Вірні вшановують мощі святого ПАРТЕНІЯ*

■ *мощі святого ПАРТЕНІЯ у Жовкві*

Божественної Літургії храм наповнений вірними. Кожен прагне якнайкраще прийняти Христа у своєму серці, а також наблизитися бодай на міліметр до тієї святості, яку бачить у мученикові Партенієві.

Очолив цю святкову Службу Божу протоігумен о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, а співслужили священики, які протягом останніх шістнадцяти років служили Богові та людям у жовківській святині.

Ще одним приводом для торжества став ювілей священичих свячень пароха храму Пресвятого Серця Христового о. Томи Кушки, ЧСВВ. Саме у цьому храмі десять років тому він отримав цю тайну з рук єпископа Любомира Гузара, теперішнього глави нашої Церкви. Протягом цих літ трудився в Жовкві та Крехові, привертав молодь та дітей до Божого храму, провадив стежками духовного життя багатьох вірних, уділяючи Святі Тайни. У цей день на його адресу лунало багато теплих слів та побажань.

Тож, нехай Господь обдарує о. Тому, а з ним і всіх тих, які припадають з молитвами до мученика Партенія всіма необхідними ласками та витривалістю у вірі, наслідуючи цього святого.

ДУХОВНА РАДІСТЬ У ЖОВКВІ У СВЯТО РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Леся ВАВШКОВИЧ

У чудовий день, коли літо ще не встигло розпрощатися теплом і коли осінь віє легкою прохолодою та обдаровує багатством своїх дарів, наша Церква святкує празник Різдва Пресвятої Богородиці — одне із найпрекрасніших свят у церковному році. У нашій Східній Церкві є багато храмів, названих на честь Небесної Матінки. Саме на цей день припадає Храмовий празник у старенькій церковці м. Жовкви на Винниках, яка датується 1796 роком.

Парох у церкві на Винниках, о. Йосафат Коваль, ЧСВВ за час свого перебування у Жовкві багато спричинився для організації парафії і для духовного зросту вірних. Цього року напередодні храмового празника відбулися триденні реколекції, провідником яких був о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, ігумен Крехівського монастиря та магістр новиків. Проповіді о. Пантелеймона були надзвичайно глибокими та промовистими. Вони базувалися насамперед на словах Марії «Ось я слугиня Господня, нехай зі мною станеться по слову Твоєму» (Лк 1, 38). У своїх науках отець-реколектант подав розважання над цими словами Божої Матері, а також дав пояснення ікони Христа-Вчителя. Надзвичайно повчальним є євангельський епізод про єрихонського сліпця, який, будучи незрячим тілесно, духовно прозрів. Це приклад того, що ми, християни повинні теж прозріти духовно, мати широко відкриті очі нашої душі для «споглядання Бога».

Після кожної науки о. Пантелеймон молився

над присутніми, зокрема над дітьми. У передсвяткових реколекціях взяли участь численні вірні, парафіяни церкви на Винниках та інших церков міста та навколишніх сіл. Присутніми були також Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії, які своєю участю та молитовним співом збагатили цей Празник.

У день Різдва Богородиці Службу Божу очолив о. Михайло Ткачів, синкел Сокальської Єпархії, парох церкви святого священномученика Йосафата, та о. Йосафат Коваль, ЧСВВ, співав старший хор церкви Серця Христового під керівництвом п. Тараса Зінчука, викладача дитячої школи мистецтв м. Жовкви. Сповідали отці Тома Кушка, ЧСВВ та Власій Фуц, ЧСВВ. Під час проповіді о. Михайло, роздумуючи над Празником Різдва Діви Марії, наголосив на вартості материнства.

Щира вдячність отцю пароху, отцю-реколектанту та іншим отцям, Сестрам Служебницям та всім, хто спричинився до організації свята. Нехай Небесна Матір буде нашою заступницею у кожній миті нашого життя і провадить нас тією дорогою, яку приготував нам Господь Бог.

У ЛЬВОВІ ВІДКРИЛИ ПАРК ІМЕНІ ІВАНА ПАВЛА II

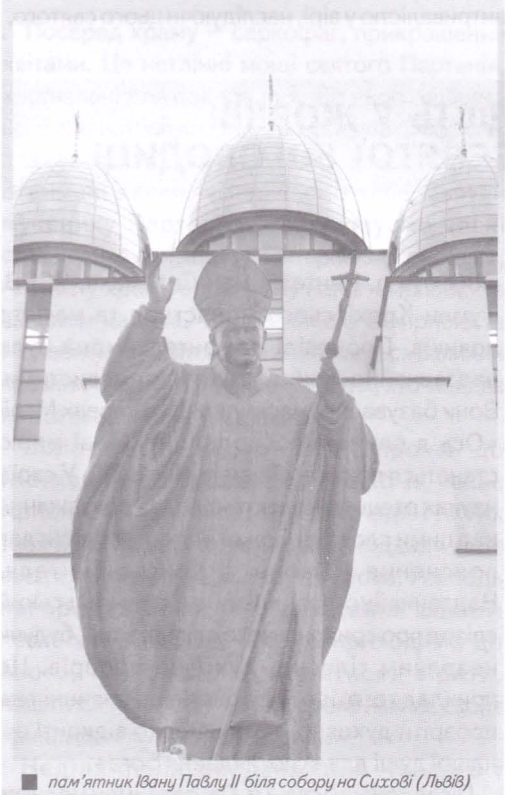

■ *пам'ятник Івану Павлу II біля собору на Сихові (Львів)*

У Львові 28 вересня біля собору Різдва Пресвятої Богородиці урочисто відкрили парк імені Івана Павла II. У відкритті взяло участь близько п'яти тисяч людей. Парох церкви Орест Фредина та представники блоку «Наша Україна – Народна самооборона» висадили 15 саджанців вишні, повідомляє інформаційне агентство «Zaxid.net».

Керівник Львівського міського виборчого штабу блоку НУНС Володимир Квурт повідомив, що «відкриття парку вдалося тільки з другої спроби. Попередньо влада опиралася цьому, зазначаючи, що ніби ніяк не вдається затвердити межі ділянки під парк. Але нам таки вдалося знайти порозуміння і реалізували цю справу». За його словами, опікуватися парком буде сама церква та громада. Влада Львова виділить цього року з місцевого бюджету 500 тис. грн. для проведення освітлення в парку та придбання інвентарю.

Також заплановано, що в невдовзі у парку будуть висаджені саджанці ялівця (1 650 одиниць), кизильника (1 962), липи (30), райських яблук (12), грабу (2 865), горобини (143), вишні (56), фруктові дерева. Площа парку – 3 гектари.

ПРОЩА СВЯТОЇ ВЕРВИЦІ ПІД ПОКРОВОМ ПРЕЧИСТОЇ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Протягом 13-14 жовтня у Крехівському монастирі св. Миколая традиційно відбулася XIII міжнародна проща Вервиці за єдність Христової Церкви. Вірні-паломники спішили звідусіль, з різних куточків української землі до обителі, щоб знову спільно молитися, бути в сяйві Господньої ласки. А також із закордоння, як наприклад, з Австрії, Сербії... Після реєстрації учасників прощі та співаної Вервиці (радісні таїнства), що була проведена в місцевій церкві Преображення ГНІХ, відбулася Хресна дорога Побійною горою, котру провів о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, ігумен львівського святоонуфріївського монастиря. Отець Корнилій вже на самому початку наголосив, що на цій Хресній Дорозі кожен має старатися пройти якраз свій хресний шлях, а не Христовий. В отцевих глибоких науках йшлося про цінність Життя, якою нехтують, особливо зараз; велику проблему абортів, якими, на жаль, всіяна і наша Україна... Увага зверталась на сучасний рух «Pro Life» («За життя»). Адже смертоносна свідомість не веде до справжнього щастя. Душпастир наголошував на необхідності щирого покаяння перед Всевишнім, самовдосконалення через переосмислення страждань Ісуса. На завершення Хресної Дороги дівчинка Світланка зі с. Куликова, що на Львівщині, заспівала у широкому колі прочан пісню до Богоматері. Після світлих таїнств Вервиці на відпустовій площі поблизу цвинтаря ігумен Крехівського монастиря (водночас і магістр) о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, відслужив Велику вечірню з Литією. Перед святковою програмою, приуроченою 90-річчю об'явлення Діви Марії у Фатімі, відбулася Богослужба, яку відправили різні священики, що прибули на прощу. На Літургії у проповіді о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, ігумен Боронявського монастиря (Закарпаття), доступно пояснив вірним суть кожного таїнства. А їх, як відомо, є аж двадцять. Під шатром темної нічки були, звичайно, духовні молодіжні науки-роздуми, пісні, гамір молоді, що хоче прямувати до Христа, за Ним, хоч уже пахло вельми зимою, а в монастирській церкві тривали нічні чування для осіб старшого віку. У недільний день після ранішніх богослужінь та урочистого винесення чудотворної ікони Богородиці Верхратської, співаних славних таїнств Вервиці, як ще було відправлено Панахиду за воїнами УПА, що проявили на ділі любов до неньки-України, розпочалася Урочиста Служба Божа, яку в той час очолив отець Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. У своїй змістовній проповіді о. Йоанікій підкреслив важливість для усього християнського світу появ Богородиці у Фатімі, тому що Непорочне Серце Марії має затріумфувати на землі. Про святу Вервицю було згадано вже вкотре як про могутню

Служба Божа на майдані (Крехів)

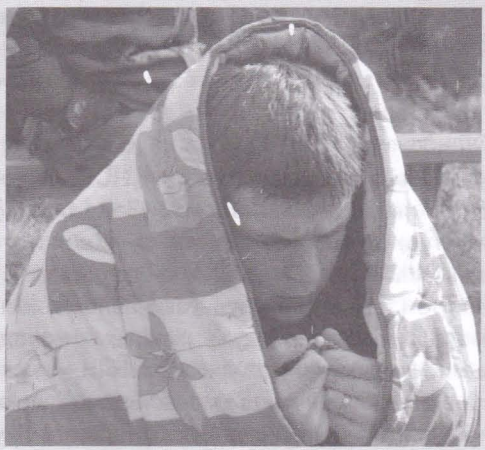

■ *надворі було холодно, та серце зігрівало молитва*

зброю проти сатани, аморальності... «Нехай материнська опіка Марії буде над нами», — зазначив отець. Як уже традиційно склалося, численні паломники відновили в унісон особисту посвяту Непорочному Серцю Пречистої. До небесного простору линули, як завше, подяки, кінцеві прощальні слова. Теж згадали у спільній молитві ініціатора схожих прощ світлої пам'яті Йозефа-Марію де Вольфа, ідея якого з'єдналася з Маріїною. У палкій молитві сплелися тисячі сердець (приблизно п'ять тисяч!) з метою, щоб було під сонцем одне стадо та один пастир. І хоч осінній холод давався взнаки, людей-паломників зігрівала любов до їхнього небесного Спасителя, Його славної Матері... Можна було (що досить приємно) побачити і найменших — діток на руках своїх батьків, цих маленьких прочан за якими світле майбутнє. Наступна, XVI за рахунком, проща Вервиці відбудеться у Боронявському василіянському монастирі, Хустського району.

ДУХ НОЄВОГО КОВЧЕГУ У ЛЬВІВСЬКИЙ ОПЕРІ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

11 жовтня в оперному театрі м. Львова відбулася зустріч із відомим письменником, філософом, богословом і засновником міжнародної мережі спільнот L' Arche (з франц. «Ковчег») та руху спільнот «Віра і Світло» для осіб розумово-неповносправних Жаном Ваньє, який бачить глибоко людину, її серце, радість у ньому... Цей захід мав назву «Відкриймо наші серця до любові» і мав на меті спільне розділення радості з нагоди започаткування проекту «Ляршь-Ковчег» у Львові та 15-річчя спільнот «Віри і Світла» в Україні. Було велелюдно. Заодно взяли участь у святкуванні також гості з інших держав. Були й представники духовенства, львівської влади, зокрема мер Левового міста п. Андрій Садовий разом зі своєю дружиною Катериною та дітьми, заявивши тим самим про свою прихильність до осіб, що потребують нашої допомоги... Розумово-неповносправні були в центрі уваги багатьох. Веселились на сцені, ділились усмішками, мовою сердець. Дарували глядачам потіху актори театру «Сміх і сльози», муніципальний оркестр «Леополіс» тощо. Було ще організовано виставку робіт членів спільноти «Віра і Світло» із їхніх місцевих майстерень. Висловлювалися в контексті урочистого дійства, крім ведучих, і п. Садовий, і ректор Українського Католицького Університету (УКУ), о. Борис Гудзяк,

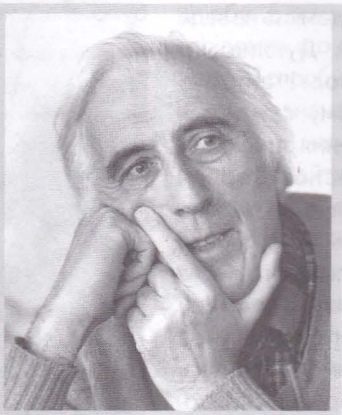

■ *Жан ВАНЬЄ*

і шанований гуманіст Жан Ванье — друзі осіб з особливими потребами. Зі слів Жана Ванье, він уже вп'яте на Україні. Майже 44 роки живе, допомагаючи неповносправним людям. Зазначив, що саме вони спричинилися до його переміни, через що тепер поступово відкриває, що це значить — бути людиною. Наголосив на запрошенні Спасителя працювати у світі задля миру. «Кожна людина є безцінна. У кожному є Бог. Біль Господа — усі ці стіни, розділи, що є між людом...». Завершилося обнадійливе свято «дощем» численних різнокольорових повітряних кульок, що посипався на присутніх з висоти опери. Опісля Жан Ванье від'їхав до Львова-Брюховичів у Василіянський Інститут ім. Митрополита Йосифа Велямина Рутського, щоб дати Христовим послідовникам триденні реколекції, поділитися з ними Доброю Новиною Ісуса Христа, живою любов'ю... Варто зазначити, що «Лярш-Ковчег», ця міжнародна система спільнот заснована у 1964 році. Сьогодні існує понад 130 спільнот у 34 країнах світу. І крім розумово-неповносправних людей, до неї теж залучена і молодь — асистенти, котрі ділять з ними по-Христовому свій побут, дружбу та молитву. В Україні налічується зараз 24 спільноти «Віри і Світла» в 11-ти містах. А в світі — понад 1300 спільнот у більш як 70 країнах світу. Цей рух започаткований під час прощі до Люрду в 1971 році. Боже Слово, як бачимо, живе та діє!

■ *своє життя присвятив особам з особливими потребами*

ПОСВЯЧЕННЯ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ У ЗОЛОЧЕВІ

сестра Єлисавета ПРОЦЬ

18 жовтня 2007 року відбулося урочисте відкриття та посвячення дитячого будинку сімейного типу «Покрова Матері Божої» у місті Золочеві, який будуть провадити Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії. П'ять діток-сиріт (Вікторія, Надійка, Юля, Рома та Назарчик) знайшли собі серед Сестер Служебниць нову родину, люблячу атмосферу, тепло та затишок. Згодом у будинку, під опікою сестер, проживатиме десять дітей.

Свято розпочалося на подвір'ї дитячого будинку, де зібралося багато мешканців Золочева та гостей, численні представники обласної та районної держадміністрацій, доброді, спонсори, меценати.

Тепле осіннє небо, радісні усмішки створювали в усіх гарний настрій та надію на краще майбутнє. Діти-сироти, одягнені у барвисті українські строї, квітами та зацікавленими поглядами зустріли прибулих гостей — високопреосвященного владику Ігора Возьняка, архиєпископа Львівського, п. Петра Олійника, голову Львівської обласної держадміністрації, п. Василя Фенчака, голову Золочівської райдержадміністрації, п. Бориса Золотника, голову районної ради, п. Володимира Зубара, міського голову.

Своєю присутністю свято звеличили о.

Василій Ковбич, ЧСВВ, Протоархимандрит, о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен, численні отці Василіяни та сестри Служебниці. Курію Львівської архиєпархії представляв отець Орест Фредина, синкел у справах духовенства, а Золочівський деканат — отець-декан Михайло Сухмановський.

Високопреосвященний владика Ігор Возьняк здійснив обряд посвячення дитячого будинку та звернувся до сестер Служебниць із пастирським словом заохоти, подяки та благословення: «Вірю, що сестри постараються докладати максимум зусиль, щоб своє служіння Богові і людям стосовно цих малих громадян України виконати якнайкраще».

Сестра Розалія Паращук, Головна Заступниця, зачитала листа від Матері Дженес Солюк, Головної настоятельки ССНДМ, яка, перебуваючи зараз на візитації у далекій Канаді, духом та молитвою є присутня на цій урочистості. «Надіюся, що з Божою допомогою, — пише Мати Дженес, — на сторінках історії цього дому будуть записані імена людей, які допомагатимуть сестрам давати притулок у своєму серці для потребуючих діточок».

■ *дітям буде добре жити в цьому домі*

■ *архиєпископ Ігор ВОЗЬНЯК та Петро ОЛІЙНИК*

Провінційна Настоятелька сестер Служебниць в Україні — сестра Любов Старжинська, склала подяку «отцям Василіянам, які кілька років тому подарували сестрам цей будинок, будівництво якого ще продовжувалося, але це був початок доброї справи». Сестра Любов склала вдячність усім добродіям, жертводавцям, спонсорам, які «допомагали порадою, сумлінною та відданою працею у будові, пожертвах чи в будь-який інший спосіб».

Сьогодні, коли українське суспільство переживає труднощі, пов'язані з економічною, моральною, духовною кризою, із безліччю невирішених соціальних проблем, великого значення набуває проблема виховання молодого покоління. Дитячий будинок у Золочеві — це другий дім, де Сестри Служебниці в Україні піклуються про дітей-сиріт.

Сестри радіють, що вже 115 років свого існування можуть продовжувати місію блаженної Йосафати Гордашевської, виховувати дітей та молодь, відкривати їм обличчя доброго і люблячого Бога-Отця, іти та служити там, де є найбільша потреба.

ХІБА ВІН МІГ СТОЯТИ ОСТОРОНЬ?

Наталія ЛЕХ

Минає 63 роки як його з нами нема, а його слово та діло досі промовляє до нас, бо сказане з любов'ю до Бога та Народу.

Відомий церковний, культурний та громадський діяч, фундатор згромаджень та освітніх закладів, лікарні, екуменіст, апологет Патріархату. Він же митрополит Андрей Шептицький. Ким же він був насправді?

Напевно, найточніше слово, яке схарактеризує його статус, буде не митрополит, а Батько. Бо хто, як не Батько піклується про своїх чад? А він не просто піклувався, він тримав руку на пульсі їхнього життя. Війна, голод, міжконфесійна ворожнеча — сповнене любові слово Пастира.

Сьогодні багато говоримо про те чи політика та Церква мають бути окремо, чи вкупі. На це питання, як ніхто влучно, відповів Андрей Шептицький, який в одній із статей запитав, як він може стояти осторонь, коли мій народ страждає? Він своїм прикладом показав, що потрібно всіляко і постійно дбати за народ, робити все для його блага.

Він знав, що таке слово і як важливо, щоб його чув Народ. Тому, ще будучи ігуменом монастиря св. Онуфрія у Львові, ініціює створення друкарні, видавництва та часопису «Місіонар». Завдяки його старанням, 18 травня 1897 року накладом 20000 примірників побачив світ наш часопис, який мав неабиякий вплив у продовж своєї історії у поширенні Слова Божого. Але на цьому Шептицький не зупинився. Він також ініціює поширення друкованого слова серед діаспори. Так, до прикладу, зусиллями Андрея Шептицького у 1911 році виходить «Канадійський Русин», який невдовзі став органом УГКЦ та всіх греко-католиків Канади. Також просить дозволу у папа Пія XII на радіомовлення українців. 14 грудня 1939 року звучить перша 15-хвилинна програма, яка започаткувала Українську секцію Радіо «Ватикан».

■ *митрополит Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ*

Дбаючи за справи Божі та народні, засновує інститут, школу, гімназію, бібліотеку, музей. Стверджуючи, що школа — це поле праці для Бога та Народу.

Упродовж усього життя ідея поширення Божого Царства у митрополита межує з національною ідеєю. Не в одному із послань натрапляємо на повчання, зокрема молоді, у цьому питанні.

■ *Любляче серце Батька завжди з його дітьми*

Митрополит хвалить завзятих патріотів, які борються і відстоюють право свого Народу на незалежність і самостійність. Але водночас нагадує, щоб були розумними. Щоб не будували свого щастя на чужому горі, бо де нема любові, там Царства Божого не знайдеш. «Чуже добро і чуже щастя повинно бути святе не лише для християнина, але й для людини, як такої... Бо найкраща ціль не освячує лихих засобів». Просить, щоб переслідування власних думок не перетворювались на сліпий терор і засоби насильства. Закликає не спочивати на лаврах слави, бо Батьківщина щохвилини потребує неустанної праці.

Навіть на засланні Андрей Шептицький намагається дбати про свою Церку та паству. Він знаходить сили для поширення Слова Божого та укріплення Греко-Католицької Церкви у Росії.

Під час Другої світової порушив питання про об'єднання всіх християн України навколо Київського патріархату в єдності з Римським престолом. Але не знайшов розуміння серед деяких ієрархів та інтелігентів.

Гостро засуджує політичні вбивства, винищення євреїв, переслідування православних та Голодомор, організований сталінським режимом. Закликає, коли нема фізичної можливості доправити допомогу, то бодай молитовно підтримати своїх побратимів під час Голодомору. Страждання людей — це жертва, яка принесе їм Царство Боже і спасіння Народові. Запевняє, що весь світ співстраджає із голодуючими та засуджує дії сталінського режиму.

Любляче серце Батька завжди з його дітьми: хвалить їх за здобутки, підтримує, розраджує, радить, вказує на хиби. Це все з любові до Бога, до України, до Народу.

1 листопада промине 63 роки від дня смерті великого Сина нашої землі. Розгорнемо книгу, прочитаємо послання і видасться, що воно написане вчора. Митрополит писав для тогочасників, але це джерело, з якого повинні зачерпнути і ми.

Біографічні дані:

29.07.1865 — народився у с. Прилбичі (тепер Львівська обл.);

28.06.1888 — вступив у монастир отців Василіян;

20.06.1896 — ігумен монастиря святого Онуфрія у Львові;

17.12.1900 — призначений галицьким Митрополитом;

18.09.1914 — арештований і вивезений спочатку до Києва, а потім в Росію;

1917 — після Лютневої революції звільнений;

09.1923 — арештований польською владою;

01.1924 — після втручання папи Пія XI звільнений;

22.12.1939 — висвятив свого наступника Йосифа Сліпого;

01.11.1944 — помер, похований у Львові в соборі святого Юра.

МАГІЯ ТА ВОРОЖІННЯ НЕСУМІСНІ З ГОСПОДНІМ СЛУЖІННЯМ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Дізнаємося, що таке поняття як магія випливає із первісних форм вірувань наших предків. Формування релігійних уявлень почалось ще в неандертальській епосі. Людина усвідомлювала свій стан, власне буття. Релігійна свідомість задовольняла потреби людства. Безсилля древніх перед силами природи зроджувало в них психологічне напруження та афекти (емоції). Фантастичність опановувала реальність. Накладались заборони (табу) на деякі речі, на вимовляння певних слів, на їжу та відведення певних місць тощо. За порушення релігійної заборони була визначена кара (смерть). Табу займало позицію захисту. Людина, як засвідчує минуле, провокувала реакцію вищої сили. Вона торкалася невідомої сили з необережності і через почуття прагнула проконтролювати чи схопити божество. Магію також використовували у виготовленні певних фігурок, наділених, як гадали, особливою здатністю. У ній маг не призивав вищої сили, твердячи, що має її в собі. Згодом магів почали нещадно переслідувати. Внаслідок цього і виникла магія та все з нею пов'язане.

З історії виринає, що протягом XV-XVII ст. Європа продовжувала щиро вірити у різноманітну магію. Землю наповнювали алхіміки, астрологи, чаклуни, ворожки, знахарі та відьми. Майже ніхто не сумнівався в тому, що серед природи живуть духи, феї, чорти, ельфи, лісовики тощо. У це тривало вірили навіть шанувальники християнських святих. Магія та релігія часто були невіддільні одна від одної.

Нечиста сила може навіть магів підносити в повітря без використання будь-яких технічних засобів. Це явище називають левітацією. Божі угодники, коли були на землі, також, бувало, підносилися під час молитви в повітря, проте їх підносив св. Дух, а не злий. Багато родин, а що найголовніше душ, вже постраждало від диявольських слуг. Нетрадиційні цілителі беруть зухвало майже всіх відвідувачів під один гребінець, мовляв, їм наврочили, поробили... Віддані сатані, вони розподіляють енергію зі здорового органа у хворий. Часто це закінчується трагічно... Велика кількість відвідувачів магів мали потім через зв'язок із ними, диявольськими слугами, великі духовні та психологічні проблеми.

Траплялось, що диявол набирав образу священика, Богородиці, Божих угодників... Нечистий, як підтверджує Біблія, насмілився безсоромно наблизитись і до самого Спасителя, виголошуючи підступно неправду та спокушаючи Його, хоч Ісус був набагато могутніший від нього. Диявольським хитрощам не має меж. У свій час було багато шуму в пресі довкола «народної цілительки» Стефанії, яка виставляла на сцені свічки, ікони, говорячи таку фразу: «Ми, чародії, вірні слуги Господа Бога...». Нині особливо стали поширеними цілителі з діда-прадіда. Виникають підозри, що більшість з них не мали в родинах, ані дідусів-ворожбитів, ані бабусь-відьом: харизматичні Божі дари, наприклад, пророцтво, зцілення з покоління в покоління просто не передаються... От і все.

До особи, яка займається магією, треба ставитись з осторогою. Розповідали, що в одній міській просвіті мав бути духовний вечір. Йому передував виступ однієї відомої сучасної «цілительки». Перед його закінченням на сцену зі зворотного боку ввійшов ієромонах, який мав провадити цей вечір і відзначався,

між іншим, справжньою ревністю. Прийшовши туди, він зупинився позаду знахарки. Та, звісно, його не зауважила. І раптом вона перед усіма присутніми заявила: «Я відчуваю, що з мене виходить сила...»

Коли йти за Господньою логікою чи навіть людською, то логічно з цього виходить, що якби знахарка була насправді від Бога, тоді б з неї ніяка сила не виходила. Отож, бачимо, кому вона служить... Насуплені похмурі маги ще запевняють, що, мовляв, вони мають зв'язок із світом духів. Зі світом яких духів? Через свою гріховну зіпсованість людина не може швидко домогтися тривалих стосунків зі світом ангелів. Тому звідси знову випливає, що екстрасенси та всі їм подібні, приналежні до духів злоби, царства сатани.

Великої шкоди завдають безсмертним душам сьогочасні псевдоцілителі-знахарі. Наприклад, нині активно діють на Буковині Олександр Новий та Гарафіна Маковій. Чимало вже людей, зокрема християн, клюнули на їх гострий гачок. Як змиритись із тим, що дехто після візитів до Гарафіни отримував якусь відразу до церкви, перестави її відвідувати? У фантастично популярних книгах свої погляди вони прикривають християнством, використовуючи при тому у своїх цілях і правди християнської віри... Ті чудернацькі книги, до відома всіх, не мають відповідного дозволу церковної влади. Такі переконання не можуть походити від Бога, бо, як знаходимо в Божому Слові, подібне різко засуджується, про що вже мова йшла попереду.

Іншого Об'явлення вже не буде. Господнє Слово — закон, і Всевишній ніколи не забирає назад Своїх божественних слів. Гарафінина книга «Народ у народних святах» — це сплав роз'яснення християнських празників із різними побрехеньками, ворожінням, забобонністю, магічністю тощо. Там досить роздуті українські традиції та позначені фантастикою. Це справжнє неподобство та абсурд. Щось подібне є, в деякій мірі, між цим вченням і лжепатріотичними поглядами Лева Силенка, котрий безсоромно відродив язичництво — «РУНВіру». Недарма цю науку називають різновидом сатанізму: він також переплів поганські елементи з християнськими, спотворивши на свій лад незаперечні релігійні істини.

В іншій книзі вчительки-народознавця «Щоб жив на землі Христос» також знаходимо схоже. Хоч в анотації зафіксовано, що цей твір оснований на традиціях предків, на українознавстві, на вироблених правічних законах, котрі тягнули душу лишень уверх, проте це знову жахна пастка. В одному місці тієї книги, наприклад, вона пише: «Ви придбали папугу? Віднесіть його в зоосад, не тримайте, не продавайте і не даруйте — не будьте розмножувачами зла. Папуга у помешканні — море злого вогню: притягує з довкілля погані зони...» . А в іншому: «Стригти жіноче волосся — будить змія, що спокусив Єву. На волоссі лежить знак первородного гріха». Я думаю, що коментарі тут зайві, бо так не навчає ні Господь, ні Його свята Церква, котра покликана безнастанно стояти на сторожі правди. Бог не може йти проти Своєї Церкви.

П. Гарафіна заявляє, що вона, мовляв, перед початком своєї діяльності мала серед ночі чудні видіння: їй здавалось, що сили злі на неї нападали, а добрі, натомість, захищали... Диявол є досить добрим, звісно, режисером та психологом — хитро-мудро може до кожного знайти потрібний підхід. Нещасна або свідомо знає, що те, що вона чує та бачить, є лише диявольським спектаклем, або вона сліпо вірить, що то походить з небес, і автор містичних інформацій — небесний Творець. «Дух виразно каже, що за останніх часів деякі відступлять від віри і пристануть до духів обманних і навчань бісівських...» (1Тим. 4, 1). Вже дослідили компетентні богослови, що це лишень суміш

релігійних істин із звичайними древніми поганськими поняттями та ритуалами. Кажуть, коли зникає правдива віра, тоді її місце заступають забобони. З болота забобонів вибратись не легко. З точки зору морального богослов'я, релігійна забобонність полягає у надмірному віддаванні культу та шануванні осіб або образів святих (образи, медалі), абсолютизуючи їх до того ступеня, що вони займають місце Бога. Ця підступна форма забобонності — це карикатура на справжню релігію, якій наносить велику шкоду, оскільки невіруючі-атеїсти часто її осуджують внаслідок забобонних відхилень...

Не личить сьогочасній людині сліпо вірити у необґрунтовані нісенітниці... Якщо взяти до рук документи II-го Ватиканського Собору, то можна прочитати, що від магічного розуміння світу захищає якраз загострена снага розмірковування... (пор. «Душпастирська Конституція про Церкву в сучасному світі», 7). А як же тоді постійно актуальна християнська догматика? Без неї нам, звичайно, не обійтись. Ми, як розумні створіння, що мають розум, маємо ним користуватись. Вчителі Церкви наголошують, що християнин не має права звертатися до нецерковних релігійних практик. «Дух сатани через шпарку проникає до Церкви», - сказав колись відкрито у своїй промові папа Павло VI.

У нетрях забобонів немає світла. Правдивий Христовий послідовник має невпинно уникати марновірства — віри в ніщо, у видумане тощо. Віра в це не є цілковитим дотримуванням першої Божої заповіді... «Забобони є відхиленням від релігійного почуття і практик, які воно передбачає (ККЦ, № 2111)». Гарафіна Маковій пропонує християнам теж ковтати жаб, вселяючи таким способом у себе демонів... «З рота дракона і з рота звіра, і з рота лжепророка виходили три духи — нечисті, немов жаби; то ж і є духи демонські» (Одк. 16, 12-14). Колись у дитинстві я та мої ровесники вірили наївно, що коли бачиш

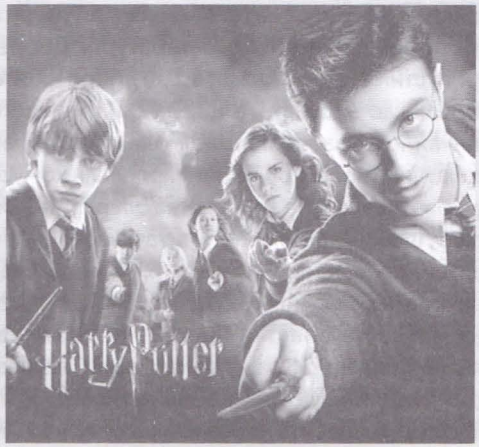

■ *у книгах завуальований сатанізм*

жабу-ропуху, треба негайно закрити міцно свій рот, бо це може бути перетворена ворожка, спроможна порахувати зуби, щоб вони повипадали... У давнину люди були переконані, наприклад, у Франції, що великі жаби (ропухи) — втілення нечистої сили. Мусимо завжди, отже, берегтися таких підступних диявольських хитрощів, які реалізуються у відвідинах до псевдорятівників, фальшивих християн.

Сьогодні теж, як знаємо, неабиякі заворушення викликала серія книг відомої англійської письменниці Дж. Ролінг про чарівного хлопчика Гаррі Поттера. У тих загадкових книгах завуальований сатанізм — вони наскрізь просякнуті окультними явищами, адже в одному з інтерв'ю авторка призналась, що перед їхнім написанням, вона дослідила ряд магічних обрядів та язичницьких ритуалів, аби в такий спосіб надати цим творам реального змісту. Вона навіть використовує ті самі терміни, що й ідеолог та кумир сатаністів Алістер Кроулі у своїх творах. Він виступив прототипом Гаррі Поттера, бо, наприклад, вік, тобто одинадцять років, коли Гаррі вступив до школи чаклунів, відповідає вікові, коли Алістер К. захопився сатанізмом. Одні кажуть, що якщо ті книги читати ніби казку, то нічого поганого не

трапиться, а інші категорично виступають проти поширення такої літератури. Добре, припустимо, що це казка, в якій добро нібито перемагає зло, проте це, як бачимо, не є звичайною казочкою. Дж. Ролінг може й не мала лихої волі, щоб її книги принесли комусь духовну шкоду, та як можна толерувати той факт, що чимала кількість читачів починають цікавитись після прочитання книг чи перегляду фільмів небезпечним окультизмом, вдаючись до магії, не знаючи часом про жахливі наслідки від неї?! Краще втікати від небезпеки для душі, ніж до неї наближатись. Бо, як відомо, хто любить небезпеку, той може в ній і загинути...

Відомо, що в однієї особи проявилися одного разу екстрасенсорні здібності, до яких також належить телепатія (безпосереднє читання думок інших) та гіпноз з метою вплинути на волю та свідомість іншої особи, — раптово виник дар цілительства. Вона, до речі, навіть ходила до церкви, беручи, безперечно, участь у церковних таїнствах, та потім виявилось, що цією здатністю її нагородив... диявол. Тому необхідно дуже вважати з такими речами, щоб не потрапити навіки в тривкі диявольські тенета, котрих не бракує тут, на землі.

Крім безбожних шарлатанів, є теж у народі цілителі, які, направду, мають зв'язок із Всевишнім, і отримали на це благословення священика. Вони випробуваними методами, наприклад, лікарськими рослинами, масажем тощо, допомагають хворим позбутися, може й не повністю, якоїсь недуги. І, як правило, не наживаються на чужій біді; їм не йдеться про достатки — не встановлюють стабільних цін, як це робить велике число модерних магів, хитрих шарлатанів. Такі знахарі ніколи не афішуватимуть повсюдно своєї діяльності. Вони відзначаються скромністю, безкорисливістю, вартісними християнськими чеснотами, значна частина їхнього успіху полягає якраз у теплому, братньому ставленні до хворих. Обдаровуючи Божих створінь оптимізмом на місцях, благочестиві цілителі незалежні від хабара, не роз'їжджають по різних місцевостях, велелюдних місцях, де є більший прибуток, тратячи не раз величезні кошти на рекламу, та не засиджуються в кабінетах. Вони твердо переконані, будучи ревними християнами, що отримали цей рідкісний дар від Бога, цим не хизуються, зокрема тим, що є віруючі; понад усе ставлять Божу волю, а не власну. Їм не бракує, отже, дарів святого Духа. Їх розпізнають за плодами.

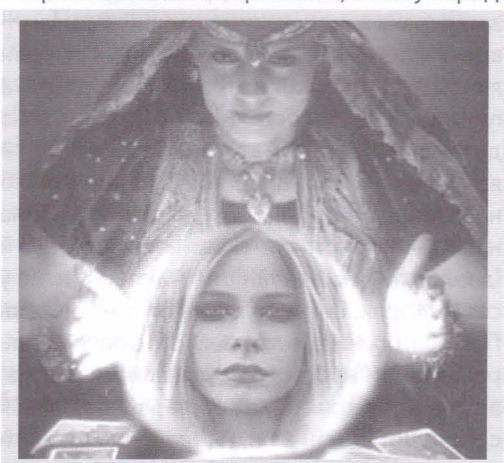

■ ...шарлатани

Щодо ворожіння, знаємо, що часто ворожать цигани, особливо в людних місцях, та вони й не раз зухвало вдаються до обману, видурюючи таким чином в легковірних фінанси, не раз і останні. Кажуть, що в цьому плані жінки більш довірливі, ніж чоловіки. Наприклад, мені доволі часто доводилось бачити у Львові переважно двох старших циганок неподалік від Оперного театру біля придорожнього базарчику, котрі пропонують перехожим... поворожити за допомогою їхніх долонь. Одні від них швидко тікають, а інші швидко вірять... Пригадую собі, що одного разу проходив тим місцем, і одна з чорнявок, незважаючи на те, що я був тоді з відзнакою духовної особи, запропонувала мені раптом... погадати. Я, звичайно, відразу ж відмовився,

тому що Христова Церква забороняє християнам вдаватись до так званої хіромантії — гадання через лінії долонь. І та циганка, почувши миттю ту відмову, попросила не соромлячись... закурити. Та не скористала, бо я не палю. Не знаю, може комусь і збулися циганські пророцтва, але, на мій погляд, це пахне великим обманом з метою отримати задарма, певну суму грошей, адже не секрет, що цигани вельми схильні до шахрайства багатьох вже, судячи з різних досвідів, ошукали, пускаючи в очі туман. Зі Св. Письма знаємо, хто є батьком такого неподобства.

Бувають ворожки чи відьми й автентичні, що не соромляться та не бояться грішити перед Господом Богом. Наприклад, ієромонах Анатолій Берестов зазначає в одній зі своїх книг про магію, що в одному православному храмі Росії наприкінці минулого століття, до слова, біля святих мощей преподобного Серафима Саровського, де люди зібрались для покаянних молитов, трапилося раз незвичне. Перед Літургією отець попередив прихожан, аби ті вважали, бо в храмі присутні два екстрасенси. Одна з жінок явно впадала всім у вічі через свою нецерковну та дивакувату поведінку: ставши перед іконою Богоматері, вона простягнула до неї долоні, стараючись дещо зловити, «прийняти енергію». Потім вона почала робити руками різні рухи. Ніхто не звертав не неї особливої уваги, не чіпав, не проганяв. Раптом з біоенергетиком, що «набралася енергії», виникло щось неймовірне: руки її скорчило й вивернуло назад, а все тіло перекрутило, вона стала наче скручена, загорнута в якийсь дикий вузол і, врешті-решт, знесилившись, осіла на підлогу перед іконою. Так преподобний Серафим не допустив мерзенних діл у своїй обителі, показавши ще раз, що Господь за це тяжко наказує. Святотатниця отримала удар небесної десниці за свої темні діла... Справедлива Господня рука як і голубить, так і карає за наші гріхи.

Відомо, що ворожки йшли із цього світу, переносячи жахливі муки. Один ієромонах довго раз вмовляв таку висповідатись і запричаститись, та вона, опанована дияволом, категорично відмовлялася... Траплялось також, як відступниця з жахом помирала, то благально просила, щоб подали їй руку: в такий спосіб, говорять, передається на іншу особу бісівська сила... Такі випадки непоодинокі. Одна невістка з карпатського села дала так одного разу руку своїй свекрусі, що помирала, а потім, коли вона померла, з нею відбулося щось дивовижне: якась сила її вночі тягнула на місцевий цвинтар, вона почала шаленіти, роздягатись, верещати, втікати від церкви, не відчуваючи при тому жодної втоми. Нещасну возили неодноразово до психлікарні, але нічого не допомагало. Лише згодом, як відвезли до знаного отця екзорциста, то все з Божою поміччю налагодилось... Колишня заручниця нечистого, на щастя, змінилася: стала врівноваженішою, почала відвідувати сільську церкву, розказуючи, що відчувала, як одна сила серед ночі її на кладовище штовхала, а інша не пускала. Отаке трапляється жахіття. Знаємо з історії, що культ зла прадавній — ще в Середньовіччі різних відьом піддавали жорстокій інквізиції, спалюючи на вогнищі... Нещодавно, до слова, проти різних грошолюбних, захланних магів-екстрасенсів безкомпромісно виступив уряд Росії. Одні навіть провадили свою діяльність в установі під назвою «Стоматологічна клініка». Надіюсь, що в нас це незабаром зроблять також: цілительство мусить бути відділене від окультизму раз і назавжди. Доцільно найперше заборонити їхню рекламу.

Можуть не бути, як відомо з конкретних випадків, щасливими ті подружжя, що сформувались внаслідок походеньок до ворожки... Обоє партнерів мають свідомо та добровільно, якщо хочуть жити в радості та злагоді, вибирати супутника життя, а не за

допомогою якихось чарів, впливів темних сил і т. п. Треба постійно остерігатись різних замовлянь, виливань воску, а використовувати взамін свячену воду та щиро молитися, уповаючи повсякчас тільки на Бога, що єдиний оздоровлює. Краще більше застановитись над теперішністю, ніж намагатися через так званих ясновидців, ворожок, що отримують не раз відповідну інформацію від прадавнього ворога християн, заглядати без потреби в майбутність.

У Біблії, а, точніше, в апостольських діяннях, теж написано про першу апостольську подорож Павла та Варнави на острів Кіпр, що в Малій Азії. І от, коли вони перейшли весь острів аж до Пафосу, зустріли одного чоловіка, який, як читаємо, звався Вар-Ісус і був ворожбитом та неправдивим юдейським пророком (в Старому Заповіті, до речі, брехливих пророків каменували). Він там був із мудрим проконсулом Сергієм Павлом. Дізнавшись про них, проконсул покликав апостолів — бажав почути Боже слово. Та ворожбит мерщій виступив проти Господніх проповідників: йому дуже не сподобалось, що проконсул віднайде правдиву віру. Павло ж, скріплений св. Духом, глянувши на нього пильно, сказав чаклунові в очі, що він є повний всякого підступу та лукавства, назвавши його також диявольським сином та ворогом усякої правди. «Чи ж не перестанеш перекручувати прості Господні дороги?» — запитав апостол чародія . Потім же, як відомо, слуга сатани миттю осліп; Всевишній знову справедливо покарав за безбожне блюзнірство, так що той не бачив яскравого сонця і не міг сам іти. А консулова віра внаслідок того тільки зміцніла, і він, без сумніву, прийняв до серця божественне вчення (пор. Ді. 13, 1-12).

Отож, як бачимо, з Богом не вільно жартувати, якщо хочемо спастися, з Ним віч-на-віч зустрітись. Як випливає з багатьох авторитетних джерел, категорично заборонено під страхом кари вдаватись до магії та ворожбитства, тому що, як довідуємось, наслідки цього жахливі. Будьмо непорочні перед Творцем, Його вірними воїнами. Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах... (Еф. 6, 12). Диявол дуже ненавидить покаяння грішників, що прагнуть очиститись від гріховного бруду. Для нього великою несправедливістю є прощення їхніх гріхів під час належної щирої сповіді.

У книзі Діянь ще читаємо, що в Македонії, жила одна служниця, яка мала віщунського духа і шляхом віщування приносила великий прибуток для своїх панів. І ось, коли туди прибули апостоли Павло та Сила, вони з нею якось зустрілись. Ідучи слідом за апостолами, вона викрикувала: «Ці люди — слуги Всевишнього Бога, які звіщають вам путь спасіння!» Вона так поступала тривалий час. Коли Павлові це набридло, він мовив духові, щоб той в ім'я Ісуса Христа покинув її тіло. І злий дух відразу ж з неї вийшов, та таке вельми не сподобалось панам, адже через те вони вже не матимуть доброго заробітку. Отож, як довідуємось, можновладці взяли Павла разом із Силою, поволікши їх до влади на майдан... (пор. Ді. 16, 16-19).

Тому, дорогі в Христі брати та сестри, бережімо безцінний скарб — віру у Всевишнього та остерігаймося завжди і всюди з Його допомогою диявольських сітей (магії та ворожбитства), що часто бувають досить принадними. Молімося до відвічного Творця, який зцілює наші прерізні недуги і немочі, про очищення від усякого демонічного впливу, рабства нечистого та щоб зростати невпинно у Божій ласці. Нехай береже всіх Господь і хоронить від лукавих ворогів, особливо невидимих.

ПРО БІДНІСТЬ І БІДНИХ

Галина ГАВРИЛЮК

Кожному з нас в той чи інших спосіб доводилось стикатись із бідністю. Для декого це слово має лише абстрактний зміст і асоціюється із кадрами фільмів, чи випадково побаченими дітьми-циганчуками, що випрошують у перехожих копійку. Для інших бідність — це очі власної дитини, що просить щось купити, а ти... А ти — не можеш... Бідність — страшне слово, особливо коли воно починає стосуватись нас особисто. Про бідність часто говорять і пишуть. Ми в Україні маємо своє законодавство щодо визначення і піклування про найменш захищені верстви населення. 15 серпня 2001 року Указом Президента України затверджена стратегія подолання бідності, програма її реалізації прорахована до 2010 року. А бідність, проте, не зменшується...

Спробуємо дати визначення, що означає це слово для українців зараз. Якими методами з бідністю боролись колись і тепер. Чи готові українці ділитись своїми грішми? Для цього проаналізуємо газетні публікації української преси, а також інтернет-видань, наведемо думки суспільства. Цікаві статистичні дані розміщені в газеті «Кримська світлиця» за 12.01.2007 року. У грудні 2006 року Український інститут соціальних досліджень і Центр «Соціальний моніторинг» проводили дослідження. За даними соцопитування, українці в середньому отримують близько 780 грн. (156 доларів) на одного члена сім'ї на місяць, а достатнім для нормального життя вони вважають доходи в середньому в 1638 гривень (327 доларів). 7 % респондентів вимушені економити навіть на харчуванні, 20% на харчування вистачає, однак для придбання одягу або взуття вже треба відкладати або позичати гроші. Таким чином, понад 25% населення України знаходиться за межею бідності. Тільки 11 % респондентів вважають складним хіба що покупку машини, дачної ділянки, квартири.

Сьогодні проблема бідності має глобальний характер. У кожній країні це поняття має неоднаковий зміст. Адже бідні у США можуть вважатися цілком забезпеченими з їхніми статками в Україні. А бідняки нашої країни цілком добре живуть порівняно з населенням Ефіопії. Ґрунтовний аналітичний матеріал про показники бідності розміщений на сайті www.poglyad.com/news/. За словами автора, «бідність — це не тільки неможливість індивіда внаслідок нестачі коштів підтримувати існування, але й також невизнання його в суспільстві, недоступність послуг, суспільних ресурсів, відсутність роботи, рання смертність і навіть проживання у забрудненому середовищі». Бідність існує у кожній державі. Але у країнах, що розвиваються, бідність — це голод, неможливість отримати хоча б початкову освіту. У промислово розвинутих країнах бідні ті люди, що не можуть брати участь у громадському житті. А як в Україні?... Якщо говорити про продукти харчування, то ми вже наближаємось до світових цін. Вартість житла вже давно підвищилась до європейських. І якщо у нас є кошти на купівлю житла у Києві, задумаймось. Можливо, краще квартира у Празі чи Парижі!.. Жарт, із домішкою суму... Адже більшості населення України, молодим сім'ям залишається тільки мріяти про власну квартиру. Бо рівень заробітної плати збільшується повільніше, ніж ріст цін.

Автор вищезгаданого дослідження стверджує, що в США людина вважається бідною, коли вона заробляє в місяць близько 100 доларів США. В Італії межа бідності — 900 євро. А в Україні на 2003 рік межа бідності становила 185 грн. на 1 члена сім'ї. Вчений

Т.Шульц займався розробкою критеріїв бідності та визначенням чинників, які спричиняють бідність у країнах третього світу. Він зазначив, що Україна сьогодні є однією з тих країн, де бідність набула найбільшого поширення, оскільки набагато більше від половини доходу витрачається на харчування. Такі сфери, як наука, культура і медицина стають платними, а тому й недоступними для бідних.

У різні часи та епохи поруч з бідністю завжди йшла благочинність. У газеті «Дзеркало тижня» за 6-12 січня 2001 року розміщена стаття «Жебраки і благодійники міста Києва». Автор Юрій Бабіров запрошує читача в уявну подорож по м. Києву 80-х років XIX століття, де розповідає як про тогочасних жебраків, так і про благодійність: «У тому далекому, зниклому в десятиліттях місті існувала добродійність, яка стала єдиною панацеєю від жебракування. Київ 80-х мав дві категорії доброчинних установ. До першої відносилися установи на утримання жителів. До другої — побудовані на особисті кошти меценатів із знаменитого купецтва, котрі забезпечували свої дітища одноразовим внеском великих сум. Золотими буквами вписано в історію Києва імена Миколи Терещенка, Миколи Попова, Ізраїдя Бродського, а особливо Михайла Дегтєрьова, котрий залишив місту понад 3 млн. карбованців на доброчинні цілі. Вже тоді ці імена гриміли по всій імперії». Меценати минулих століть жертвували колосальні суми на будівництво лікарень, шкіл. У 1887 році барон Буксгевден відкрив будинок працьовитості, де успішно працювали 6 майстерень для жебраків і школа для дітей, які працювали в цих майстернях. У тому ж році подружжя Попових відкрило очну лікарню.

■ *бідність поруч з нами*

А М.Терещенко тільки у Києві, не кажучи про рідний йому Глухів, відкрив пологовий будинок, безкоштовну лікарню для чорноробочих, нічліжний притулок, міське змішане училище та ін. І таких прикладів є чимало. Люди щедро жертвували кошти на благо інших!

Цікава стаття на тему бідності і благочинності розміщена в тижневику «Галицькі контракти» — № 42 за жовтень 2001 року. Наводяться приклади, як благодійні організації працюють в нас, в Україні і, для порівняння, в США. Як це робиться в США: «В Америці, яку в цьому питанні можна ставити за приклад, люди радісно і без жалю віддають свої кошти благодійним організаціям (і ніколи — приватним прохачам) для шкіл, церков, притулків для літніх, лікарень, бо хочуть долучитись до вирішення суспільних проблем. Американці не дають гроші абикому, мільярди доларів приватних пожертв збирає всесвітньо відома оорганізація «Юнайтед Вей», яка утворилася, коли багато дрібних організацій замість того, щоб існувати осібно і конкурувати, об'єдналися в одну. Існують ще й так звані «Сторожові пси» — неприбуткові організації, які здійснюють громадський контроль над тим, як благодійні організації використовують кошти. Вони щороку надсилають благодійним організаціям запит, а ті повинні надати всю інформацію про те, від кого і скільки коштів вони отримали, куди і скільки передали і навіть яку зарплатню заплатили директору і всім без винятку своїм працівникам. Ця інформацію в друкованому вигляді є в інтернеті на спеціальному сайті й доступна кожному пересічному громадянинові».

В Україні: «У нас люди з благодійних фондів

і самі знедолені ходять по офісах. Зустрічаються з керівниками фірм. Для директорів це своєрідний удар нижче пояса, бо дивлячись в очі людині, яка каже: «Я студент, хороший, розумний і хочу вчитися...», чи «Я сліпну і хочу бачити!», потрібно відмовити і ще й вмотивувати свою відмову, а потім вислухати щось на кшталт: «...А мені казали, що ви хороша людина». Навіть не зважаючи на те, що різноманітні прохачі і фонди добряче попсували нерви керівникам фірм, наші підприємці давали б гроші, якби вони знали, кому можна давати і могли перевірити, як використано їхні гроші. За нашим законодавством, кожна благодійна організація має оприлюднювати інформацію про свої прибутки і видатки. Цього не робить майже ніхто. Давати кошти незнайомим прохачам фахівці взагалі не радять, бо в цьому випадку ви, можливо, і виконаєте свій моральний обов'язок, але ніяк не зможете перевірити, куди витрачено ваші гроші».

Жителям великих міст часто доводиться стикатись із бідними, опущеними людьми, що і в сонце, і в дощ випрошують копійки. По селах ходять люди, нібито із Закарпаття, розказують неймовірні історії про те, як хата згоріла, мама-тато хворі і теж просять гроші, картоплю, хліба... Дехто вірить і ділиться по-братськи, дехто проганяє та ще й сусідів застерігає, мовляв, цигани ходять. Давати чи не давати бідним?.. Звичайно, існує багато шарлатанів. Проте є й справді знедолені люди, яким підтримка ближнього є надзвичайно потрібною. Молоді хлопці, що вдають калік, певно, що викликають сумнів. Але старенька бабуся, що протягує руку, хіба може залишати байдужим перехожого? Адже знаємо, що пенсіонерам живеться не найкраще. Не всі мають достойну пенсію чи особливі пільги. А всі ми теж колись носитимемо «звання» — «людина похилого віку». Звернімося до релігійного аспекту цього питання: чи потрібно давати кошти бідним. Християнські цінності однозначно наголошують: так! Адже згадаймо другу Заповідь любові, яку подарував нам Господь Бог: «Люби ближнього свого, як себе самого». Чи ж не означає це, що ми маємо намагатись допомогти прохаючим у їхній скруті? Ісус розповідає не одну притчу, у якій наголошує, що бідним потрібно допомагати, і «нехай рука даючого не оскупіє». У притчі про доброго самарянина наголошується на хорошому вчинкові чужинця, що допоміг бідному пораненому і лікував його за свої кошти. У притчі про Лазаря Христос розповідає про чоловіка, який мучився за життя, але отримав винагороду після смерті. Бог любив бідного Лазаря, який молився і був праведником. Тож ми також можемо брати приклад з Ісуса і братською любов'ю християнина любити і допомагати бідним, що так цього потребують.

А ще варто згадати сім діл милосердя для душі і тіла. Це прямі вказівки на те, як саме ми можемо виконувати моральний імператив щодо бідних: «Голодного нагодувати, спраглого напоїти, нагого — одягнути, за живих і мертвих молитися»... Згідно із християнським вченням, піклуватися і допомагати бідним — завдання кожного з нас. Авторка статті «Кому б це дати грошей» («Галицькі контракти») провела опитування серед заможних українців про те, чи вважають вони за потрібне давати кошти бідним. Павло Макогон, директор центру міжнародного співробітництва «Схід-Захід»: «Вважаю, якщо людина хоч якось намагається заробити гроші, то її можна підтримати. Але не обов'язково грішми, підтримати можна добрим словом чи надати людині додаткову можливість заробити. На мій погляд, безпосередньо давати гроші в руки можна лише у випадку тяжких хвороб та в надзвичайних ситуаціях».

Анатолій Балюк, голова правління компанії «Діа Вест»: «Я досить часто даю милостиню, хоча вважаю ефективнішим адресно допомагати людям чи організаціям, які не

витратять гроші абикуди, і так, щоб можна було перевірити, як було використано кошти. Наша фірма постійно підтримує інвалідів матеріально».

Оксана Шапіро, директор магазину «Срібні дзвони»: «Часто даю милостиню стареньким. Вони нагадують мені мою бабусю. Один чи два рази на місяць до нас у магазин приходить панотець із церкви, який збирає кошти на оздоровлення дітей. А ось циганам і жебракам, які просять милостиню, грошей не даю. Напевно, через те, що я не впевнена, що вони витратять мої гроші на щось корисне».

Скільки люди готові пожертвувати коштів бідним? У статті «Кому б це дати грошей» автор наводить статистичні дані про те, скільки, кому і для чого підприємці України готові пожертвувати кошти. Тож найпоширенішими причинами, які спонукали підприємців віддати частину прибутку на благодійність, називають співчуття — 32%. Найбільше коштів (32%) підприємці надають лікарням, школам, а також на дітей та літніх людей. Причому воліють передати гроші не через благодійні фонди, а з рук в руки. Існують фактори, що не сприяють наданню фінансової допомоги. Для підприємців це брак інформації щодо прохачів (19%), брак інформації про їхню мету - (19%).

Тема бідності обговорюється не лише дорослими, молодь висловлює також свої міркування. На одному із львівських інтернет-форумів знаходимо діалоги підлітків: «*Кецо*: На пр. Чорновола (біля готелю «Львів») досить часто сидить молодий хлопець в паперовому ящику і просить милостиню. Все було б нормально — звичне на даний час явище, але він сидить так, що здається, що він без ніг. Насправді, я вже кілька раз бачив, як він сам приходив і приносив з собою ящик. І можу поспорити, що таких хитрих бомжів більше половини.

Рост: Вихід з цієї ситуації (бідності — авт.) бачу один: створити ринок праці для таких людей, в рамках якого вони могли б заробити собі на хліб. В суспільстві є багато роботи, яку нікому виконувати. І інваліди теж можуть працювати. І не треба мені закидати звинувачення в жорстокості — їсти зароблений свою працею хліб — це щастя. Паралельно організувати збір коштів для такої мети. Якщо кожен відраховуватиме яку пару гривень, чи скільки вважати необхідним, в місяць на цю справу, не подаючи при цьому на вулиці, то проблема зрушить з мертвої точки. Тільки вот реалізація, звісно, зашкутильгає. Бо корупція майже стовідсоткова. Хто б не взявся, всі почнуть паразитувати на цьому».

Як бачимо, серед молодих, прогресивних членів нашого суспільства зароджуються ідеї про те, як боротись із бідністю. Сумно, що висловлюючи ці ідеї, вони припускають, що знайдуться негідники, які захочуть нажитися навіть на благородних благочинних цілях. І вони часто праві. Перед громадянами жебраки ставлять непросту етичну задачу. Частка вижебраних грошей йде на справи милосердя — продукти, дах над головою. Решта може витрачатись на алкоголь, наркотики та інші сумнівні цілі. А з іншого боку... невигаданими реаліями сьогодення є голод, злиденність. Що, як отримані копійки порятують від голоду прохача?...

Очевидно, що подолати бідність за рік чи два у нашій державі, та й у світі — неможливо. Але якщо це прагнути зробити, результат стане очевидним. Ми можемо пожертвувати якусь дещицю жебракам і голодним. Багаті люди нашої держави мають можливість внести значну фінансову допомогу тим, кому вона особливо потрібна — дітям-сиротам, тяжкохворим, людям похилого віку. Можуть, аби було бажання...

Не вдаваймо байдужих. Напевно, бабусі з простягнутою рукою не мріяли про таку старість. Який приклад ми подаємо своїй дитині, коли байдуже проходимо з нею повз калік і старців? Як же християнські, загальнолюдські цінності... Адже допомогти легко, основне — захотіти.

ТРИ ЛИСТИ ДО МАТЕРІ

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Повсюди залунала звістка, що закінчилася Перша Світова війна, а з хутора стежиною в село йшла з листом вже посивіла, хоча ще не стара Євдокія, мати трьох синів. Вона йшла до свого пароха, отця Григорія, бо тільки йому довіряла важливі справи, знаючи, що у листі написане щось важне, очікувала від нього доброї поради. Підійшовши до садиби, вона довго не могла наважитися зайти на подвір'я. Їй здавалося, що вона занадто часто турбує священика, бо всі листи приносила до нього, оскільки не вміла читати. «Але до кого ж тоді йти, хто може краще розрадити, а навіть заспокоїти, як о. Григорій?» — роздумувала Євдокія.

Та на цей час отець Григорій, який йшов з церкви, привітався і з усмішкою запитав:

— Знову листа принесли?

— Так, так, отче. Не даю Вам спокою з тими листами...

Увійшовши на подвір'я, отець відкрив листа і зацікавлено почав читати:

«...Дорога моя мамо! Пише до Вас Іван, Ваш син. Моє здоров'я добре, ми всі, хто з Галичини, повертаємося з Італійського фронту на Україну. Кажуть, що війна закінчилася. Австрія розпадається на малі держави, бо кожен народ хоче жити у своїй державі і бути вільним. Ми, українці, також повинні мати свою державу, яку потрібно захистити й оборонити від наших ворогів. Про брата Андрія мені нічого невідомо, бо він надалі перебуває у російському полоні, а там також неспокійно.

Мамо, моліться Богові, щоб все-таки повстала Україна, а ми з Андрієм повернулися до нашого рідного села, бо лише в своїй хаті своя правда і сила, і воля...Не забудьте подякувати від мене парохові, отцю Григорію, за Служби Божі і молебні, які він відправляв за мене. Нехай Господь Бог його для нас оберігає.

За брата Юрія і батька завжди згадую і молюся за їх упокій.

Нехай Вас Бог береже, мамо! Всіх поздоровляйте. До зустрічі вже у вільній Україні.

З синівською любов'ю і молитвою Ваш син Іван».

— Дякую, що мене згадав, я буду і надалі молитися за всіх наших вояків, щоб повернулися щасливо додому. А Україна з такими хлопцями не пропаде! — говорив захоплено о. Григорій.

— Хоч би Іван повернувся... Юрій дуже тужив, як йшов на війну, — загинув в Італії. На Андрія мало надіюся, бо нічого не знаю про нього. Тож прошу Отця відправити Службу Божу за Юрія та за чоловіка, бо минає три роки, як прийшов з роботи з лісу та помер. Що сталося з ним — не знаю. Така вже, напевно, моя доля від Бога. — говорила з болем у серці Євдокія.

Отець Григорій, поспівчувавши, сказав,

■ *Леся ЧУХРАЙ, «Добра книжка»*

щоб вона не впадала в розпач, зберігала душевний спокій і молилася.

— Про Вас завжди буду згадувати на щоденних Службах Божих і молитвах. Бог добрий. На Нього тільки покладаймо надію... — сказав священик Євдокії, коли вона відходила від нього.

Минув рік. Від своїх синів Євдокія не отримувала листів. І лише восени, а це був 1919 рік, принесли їй лист від Івана.

— Боже, це знову Іван пише... Живий мій син! — вигукнула мати і поспішила до отця Григорія. Раділа, що Іван живий, але тривожилась, бо не знала, що з ним відбувається, як він себе почуває, чи здоровий.

Коли вона прийшла до отця, той запитав зацікавлено, дивлячись на конверт:

— Це перший лист з України?

— Так...

— Щось важне пише. Ось печатка Червоного Хреста, а це означає, що з іншої сторони пише...

Коли отець відкрив конверт і розкрив листа, з нього випав пожовклий калиновий листок. Піднявши його з землі та поцілувавши, священик промовив:

— Оцей листок нагадує Україну, за яку він бореться, бережіть його. Калина є символом живучості України. Сказавши це, отець почав читати лист:

«Дорога моя матусенько, не знаю, чи Ви цього листа отримаєте, бо знову нашу землю поділили наші сусіди. Тільки тут, на Поділлі, ще залишився клаптик землі, де є Україну, яку ми бережемо, хоч це вартує життя багатьох наших воїнів, що його вони кладуть на жертовник своєї Батьківщини. Ми тепер опинилися у так званому «чотирикутнику смерті» і не знаємо, як звідси вибратися. Крім наших ворогів, які оточили нас, поміж нашого війська панує тиф, що косить безпощадно і без того ослаблене наше військо. Росіяни білі і червоні тиснуть з двох боків і нас ненавидять за те, що ми українці. Про Україну тут люди майже нічого не знають і дивуються, що ми добровільно вибрали собі таку дорогу. Нас усюди приймають добре, як своїх, приносять хліб, молоко і навіть одежу.

Мамо, я також хворів тифом. Дякую Богові, що вижив, немовби знову народився на світ. Хоч дуже ослаблений, але хотів би якнайскоріше добратися додому. Якби можливо це було, йшов би пішки до Вас, мамо, бо дуже скучаю за Вами. Якби мав я крила, то до Вас летів би, як птах з вирію...

Дякуємо Богові за доброго священика, отця Якима, василіянина. Він, як рідний батько опікується нами, а особливо хворими. Як духовний і тілесний лікар він і мене підняв з тяжкої недуги. Отець молиться за всіх рідних, а особливо за матерів наших вояків. Я таких людей у житті ще не зустрічав. Це справжній святець, любить Бога, любить нас і всю Україну. На жаль, його здоров'я теж слабеньке. Він нас в тяжкий час підносить на дусі і молиться за нас. Яка це чудова людина!

Прошу Вас, мамо, зайдіть до нашого доброго пароха, отця Григорія, і замовте Службу Божу за нашу безталанну Україну і за нас, нещасних, за наше повернення. Не

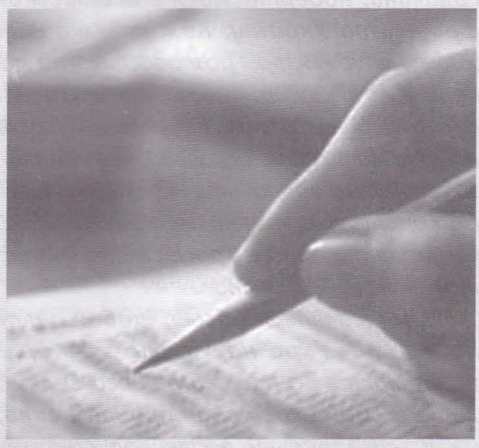

■ *«Дорога моя матусенько...»*

жаль помирати нам, але жаль, що ми не здобули своєї держави і так, намарне, вже вкотре йдуть наші змагання. А ми сподівались... Отець Яким говорить і дорікає нам, що в нас слабка віра, і просить не втрачати надії — Україна, раніше чи пізніше, встане на ноги. Тож моліться, мамо, не тільки за погиблого Юрка, а й за нас, живих своїх синів, та за Україну. До милої зустрічі, Ваш...»

Отець Григорій закінчував читати листа і обтирав зі своїх повік сльози, промовляючи:

— Великий хрест несуть наші хлопці. Це не намарне. «Блаженні голодні та спраглі справедливості, бо вони наситяться» (Мт. 5, 6).

Лише навесні Іван повернувся додому. Знеможений важким воєнним лихоліттям, він взявся до праці. Про війну і свої пригоди він нічого нікому не розказував. Цілими днями трудився, а ввечері відвідував сільську «Просвіту» і там до пізнього часу перебував з молоддю. Навіть, як одружився, завжди був першим поміж просвітянами. Ніколи нічим не хвалився, а коли йшлося про Україну, ніхто не міг похитнути його переконань. В неділю завжди співав у церкві Апостола так виразно, що всі слухали з захватом. А коли його запитували, де він навчився так читати, відповідав: «Так мене навчив отець Яким Фещак, святий мученик за Україну, бо добровільно віддав своє життя за свій народ: спасаючи вояків, сам заразився тифом і помер».

Після того, як прибув Іван до села, невдовзі повернуся додому з російського полону Андрій. Він завжди був веселий і ніколи не оминав корчми, а там завжди знаходив собі компанію. З собою він приніс багато газет і різних брошур-книжечок. І коли вже був напідпитку, всім читав:

— Тільки при комунізмі всі ми будемо щасливі, вільні і рівні. Саме передовий російський пролетаріат визволить всіх бідних пригноблених людей з неволі капіталістичного рабства. Геть капіталістів, поміщиків, панів, попів, буржуїв — вся влада радам! — ось чуєте, що пишуть в Росії!

— Я там був і кажу вам правду! — говорив шепелявим голосом Андрій.

Та найбільше переживала мати. Вона жалілась Іванові на Андрія:

— І що з ним сталося? Молитися не хоче, до церкви не ходить, а тільки знає корчму... Тож говори йому щось, а то боюся, що пропаде. Ще й хоче женитись і знаєш з ким? З Ганкою — вона вже двох чоловіків мала і тепер він пішов до неї. Не хотіла я тобі цього говорити, але скажу, що з дому почав виносити до корчми все, що попаде під руку. Мені сказав, що скоро прийдуть до нас більшовики і всі бідні стануть багатими, бо багачі з ними поділяться...

Іван, як міг, заспокоював свою матір, а Андрій завжди уникав його і не хотів з ним зустрічатись. Як тільки приходив Іван, Андрій забирав з собою усі російські газети і йшов геть.

Іван працював на своїй господарці і допомагав матері. Навіть чужі люди дорікали Андрієві за його байдужість до Церкви, за корчму, з якої завжди виходив п'яний, а він відповідав:

— Ви не бачили, як в Росії п'ють, а я тільки ввечері...

Минали роки. У тридцять дев'ятому році Червона армія прийшла на західну Україну. Андрій з радістю зустрічав нову владу. «Нарешті прийшли наші визволителі!» — говорив він усім і витягав з-за пазухи пожовклі газети кожного разу, коли зустрічався з військовими, щоб довести свою відданість.

— Я їх зберігав майже двадцять років і всім давав іншим читати, щоб наші люди знали, що найкраща влада — радянська!

Та солдати не звертали на нього уваги, і він тоді кричав до своїх односельчан:

— Аж тепер будемо щасними, це влада бідних, гляньте хоча б на цих жалюгідних солдат, як вони убого вдягнуті!

Його ніхто не сприймав серйозно, знаючи здавна його балаканину.

В селі відбулися збори. Андрій став

заступником голови. Як ніколи він радів з цього приводу і запевняв, що докладе всіх зусиль для виконання своїх обов'язків. Наприкінці зборів говорив військовий комісар:

— Виявляйте всіх ворогів народу, хто проти нас. І для них знайдемо місце. Можливо, є такі, що потайки виступають проти нашої народної влади, бо від сьогодні ми є один колектив робітників і селян, а таких не будемо терпіти.

Тут підвівся Андрій і почав говорити, затинаючись:

— Та мій брат перший не любить «совєтів». Скільки я йому не говорив, а він лише про своє. Тільки знає Україну, а про Росію, що хоче, те і говорить...

Враз комісар перебив його і голосно заявив:

— Не Росія, а тепер є Радянський Союз, вас всіх потрібно навчати, тому від завтра для вас будуть щовечора політзаняття, зрозуміли?!

Через декілька днів заарештували Івана і його друзів. Всі у селі говорили, що то його видав брат Андрій, навіть йому в очі про це казали, а він відповідав:

— Що тут страшного? Потримають трохи, зате там набереться розуму і повернеться додому. Я також був у полоні... Радянська влада всіх навчить, як жити...

Старенька мати також дорікала:

— Що ж ти наробив, Бога не боїшся?

Андрій мовчав. Він зрозумів свою помилку, але вже не міг нічого вдіяти. Навіть пробував клопотатися про звільнення брата, але даремними були його намагання. Йому навіть пригрозили, що виключать з сільського уряду.

Невдовзі почалася друга, ще страшніша війна. Одного вечора до матері підійшов незнайомий чоловік і вручив листа.

— Візьміть, — говорив він, — це від Вашого сина, Івана. З тюрми він цей лист передав.

Мати розтривожилася з такої звістки. Того ж вечора пішла до отця Григорія, який хворів і лежав у ліжку. Увійшовши до хати, вона слізно благала отця прочитати листа.

— Підійдіть ближче і засвітіть ще одну лампу. — сказав священик, розгорнув листок, списаний олівцем, і почав читати:

«Дорога мамо, мабуть, це мій останній лист до Вас. Не хотів Вас засмучувати, але, напевно, така вже наша доля. Я завжди був готовий померти за Україну, але Бог дає те, чого не сподіваємося.

Не знаю, можливо завтра, чи пізніше, нас розстріляють. Тільки, мамо, не плачте. Такий мученичий вінець готовить нам Господь за нашу Батьківщину, за нашу віру. Поки-що не говоріть нічого моїй милій дружині Марійці і дітям. Отець Яким Фещак ще під час тифу на Поділлі говорив, що кров мучеників була посівом нових християн. Наша кров стане посівом нових українських патріотів. Тому я змирився зі своєю долею. Всім ворогам прощаю. До найменших дрібниць їм все відомо про мене.

Отцю Григорію, який завжди підтримував мене на дусі, висловлюю подяку. Попросіть, мамо, щоб він якнайскоріше відправив заупокійну Службу Божу. Не судилось мені жити у своїй вільній державі, та надіюся, що діти доживуть до цього часу і згадають моє ім'я... Саме їм передаю свою віру в Бога. До зустрічі з Вами, мамо, у небі, а також всім бажаю Божого благословення: жінці, дітям і всім родичам.

Ваш безталанний син Іван. Слава Ісусу Христу!»

Мати мовчала і, витираючи сльози, шепотіла: «Не згадав Андрія, Господи, прости йому!»

Андрій був мобілізований до війська і пропав безслідно на початку війни. Мати залишилася без синів. Євдокія ціле життя зберігала Іванові листи за образом. Навіть під час облав вона їх хоронила, переховуючи за пазухою. Після смерті Євдокії внуки не змогли листи зберегти. Дбаючи більше про матеріальні речі, ми іноді забуваємо про духовність свого роду, а також про тих, які віддали своє життя з любові до своєї Батьківщини. Згадаймо їх у ці листопадові дні.

РУШАЙМО НА ЗЕМЛЮ ЙОСАФАТА!

Настоятель і братія монастиря св. священномученика Йосафата у Володимирі Волинському запрошує прочан на храмове свято з нагоди 384 річниці мученицької смерті цього святого. Сподіваємось, що спільні моління на честь великого святого нашої Церкви й подвижника єдності додадуть нам нового натхнення й сили продовжувати його справу в нових обставинах і турботах нашої Церкви і народу. Просимо вас разом із нами розпочати спільну молитву-дев'ятницю (це може бути вервиця, молебень, акафіст, молитви до св. Йосафата) за святу єдність. Початок дев'ятниці — 17 листопада, а закінчення — 25 листопада повним відпустом після урочистої Служби Божої у храмі св. Йосафата у Володимирі Волинському, місті, де народився святий.

ПРОГРАМА ВІДПУСТОВИХ СВЯТКУВАНЬ (24-25 ЛИСТОПАДА 2007 РОКУ БОЖОГО)

Субота, 24 листопада

17:00 - Свята Літургія за ласки і здоров'я;

18:00 - Велика вечірня з литією та урочистий процесійний похід до благословенного місця, де народився св. Йосафат, а потім до місця, де стояла церква св. Параскеви, в якій святий молився й іскорка любові впала до його серця; співана вервиця, молебень до св. Йосафата.

20:00 - Акафіст до св. Йосафата, Всенічна адорація Євхаристійного Ісуса в храмі святого Йосафата.

Неділя, 25 листопада

8:00 - Свята Літургія за здоров'я і ласки за посередництвом св. Йосафата;

9:00 - Водосвяття;

10:00 - Урочиста утреня;

11:00 - Архиєрейська Свята Літургія, благословення й уділення повного відпусту, привітання від учнів музичної школи м. Володимирі-Волинського, Мирування, поклін мощам святого священномученика Йосафата.

До Володимира-Волинського курсують автобуси та маршрутні таксі у напрямку: Ковель, Брест, Лісова Пісня, Камінь-Каширський через Володимир-Волинський із Львівської автостанцій № 2, або потяг з головного вокзалу до станції Володимир-Волинський.

■ *св. Йосафат КУНЦЕВИЧ*

Адреса монастиря:
Монастир св. Йосафата,
вул. Ковельська, 47,
м. Володимир-Волинський,
Волинська обл., 44700

КРОСВОРД «ПСАЛМИ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

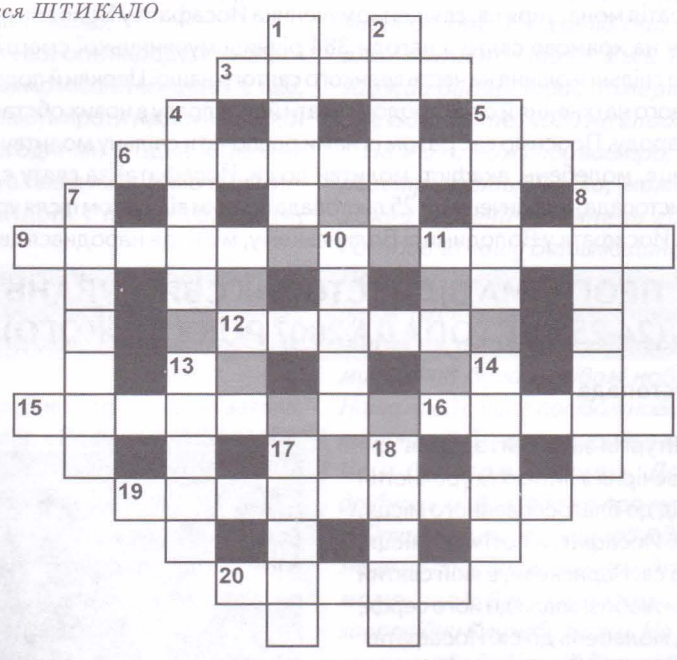

По горизонталі: 3. Благослови, душе моя, Господа! Господи, Боже мій, великий єси вельми! Ти одягнувсь величчю й красою, ти світлом, наче ризою, покрився. Ти розіп'яв, неначе ..., небо. 6. Зло за добро навалюють на мене і ... замість любови. 9. Нехай шанує Господа вся ...; нехай його бояться всі, що живуть на світі! 11. Господь народові своєму дасть силу, Господь благословить ... свій миром. 12. Але ти, Господи, щит мій навколо мене, ти моя ..., підносиш голову мою вгору. 15. ... Господній стоїть на варті навкруг тих, що його бояться і їх визволяє. 16. Бо ти моя ..., Господи, — Господь моє упование від юности моєї. 19. Язик мій — ... скорописця. 20. Та й сам Господь дасть ..., і земля наша дасть урожай свій.

По вертикалі: 1.Ти, що приборкуєш ревіння моря, рев його бурунів, і народів ... . 2. Великий Господь і хвали вельми гідний, і ... його незбагненна. 4. Престол твій, Боже, по віки вічні; берло правоти — ... царства твого. 5. ... і тремтіння надійшли на мене і жах оточив мене навколо. 7. Господні заповіді — праві: вони радують серце. ... Господнє — ясне: воно просвічує очі. 8. Щасливий ..., що Господа боїться, що в його заповідях вельми милується. 10. Велич і ... перед обличчям у нього, сила й слава в його святині. 13. ... і Йоан, Яків і Андрій, Филип і Тома, Вартоломей і Матей — апостоли. 14. Яка дорога, о Боже, твоя ...: людські сини під захист крил твоїх прибігають. 17. Син Авраама, батько Ісава і Якова, про котрого згадується у 105 псалмі. 18. Господь — моє світло й моє спасіння: кого маю боятись? Господь — мого ... твердиня: кого маю страхатись?

ВІДПОВІДІ НА ФАТІМСЬКИЙ КРОСВОРД, ЗА ЖОВТЕНЬ 2007 Р.:

По горизонталі: 3. Молитва. 6.Серце. 7. Страх. 10. Щастя. 11.Голос. 14. Ангел. 15.Театр. 18.Слово. 19.Подія. 20.Болівія.

По вертикалі: 1. Сонце. 2. Свято. 4. Честь. 5. Народ. 8. Бажання. 9. Постать. 12. Пекло. 13. Шепіт. 16. Автор. 17. Росія.

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

СЛОВО ДО ДІТОЧОК

Слава Ісусу Христу! Мій маленький друже, розпочну із приємного: ми виявили двох претендентів на подарунки від Святого Миколая. Це Іринка Паляниця та Олег Олесько. Вони розгадували кросворди, давали відповіді на запитання-загадки і висловлювали думки на теми, які ми обговорювали на сторінках попередніх номерів. Ми радіємо і нагадуємо, що до особливого дня, коли Святий буде розносити подарунки, залишилося обмаль часу. Тому не гай його — пиши нам! Миколай чекає на твої листи!

Як думаєш, друже, про що ми говоритимемо цього разу з тобою? Маєш якісь варіанти? Добре, не буду тебе довго мучити і скажу, що ми поговоримо про нашу Батьківщину. Здивуєшся, бо у листопаді нема ніяких державних свят. І направду, їх немає. Але недавно я зустріла свого знайомого, який під час нашої розмови дорікнув мені, що я не розказую тобі про Україну. Признаюся, мені стало соромно. І є за що, бо вона, направду, варта уваги.

Розташована у центрі Європи, вона є її

■ *святий Миколай Чудотворець*

серцем. Ти, мабуть, з уроків історії та географії (сподіваюся, ти їх не прогулюєш? Ти ж пам'ятаєш, що цього робити не варто?) вже дещо знаєш про неї. Тому не буду розповідати про її площу та населення, про героїчне минуле та подвиги наших предків (відкладемо це на пізніше). Поговоримо про те, що ми з тобою можемо зробити для неї.

Як написала нам Іринка Паляниця, вона молиться за Президента. Це найперше та найлегше, що ми можемо та повинні робити щодня: молитися за народ, правителів. Бог поруч. Він вислуховує просьби дитячого серця. Попробуй приєднатися до цієї молитви, яку вже промовляють сотні дитячих сердець.

Добре навчання — це наступний крок. Країні потрібні чисті серця та розумні голови. Слухаючи науку Христа та своїх наставників, ти здобудеш потрібні знання і навчишся слухати своє серце. А воно точно підкаже, що тобі робити.

Третій крок — це усвідомлення своєї унікальності і неповторності свого народу. Як ти лише один такий у світі, так і твій народ. Як більше нема такого ж Андрійчика, Олечки, Оксанки, так нема більше такої ж України. Наш обов'язок: оберігати її, любити, розвивати. Це скарб, який належить тільки нам. Інші народи — це не вороги. Вони не є кращими чи гіршими, вони просто інші. Кожен з них особливий, як особливим є наш.

■ *...наш обов'язок оберігати, любити і розвивати Україну*

■ *Як більше нема такого ж Андрійка, Олечки, Яреми, Соломійки, Оксанки, так нема більше такої ж України.*

Україна — край Божий. Коли ми працюватимемо для добра нашого народу, ми долучатимемося до добра світу. Україна — це одна із областей Царства Божого, про яке ми повинні дбати та поширювати. Запитаєш: «Як?». За допомогою любові: до світу, до ближнього, до України, до її чудової мови, до багатих традицій, до краси природи. Один чоловік (ще кілька століть тому) радив, коли їдемо у світ, робімо добро для людей, щоб вони любили нас. Бо коли вони полюблять нас, то і полюблять той народ, який ми представляємо.

Це, звичайно, не всі варіянти того, що ми можемо зробити. Ми маємо безліч прикладів наших пращурів, які засвідчують нам любов до України. Цього

місяця ми не надрукуємо оповідання, щоб дати тобі можливість (у рубриці «Вірші») прочитати про людину, яка уміла любити Бога та свій народ. Хай життя цієї святої допоможе тобі проявити свою любов до нашої Батьківщини.

ЗАПИТАННЯ

Які ти знаєш методи любити Україну? Чи хотілося б тобі дізнатися більше з героїчної історії нашої держави? Що саме?

НОВИНИ

«Небесна Канцелярія» продовжує пошук володарів подарунків від Святого Миколая. Просимо діток писати відповіді на наші завдання. Подарунки чекають на тебе!

З цього місяця «Небесна Канцелярія» розпочинає приймати листи для Святого Миколая. Прохання, побажання — все присилайте нам. Ми обов'язково передамо їх Святому. Кращі листи, віршики, оповіданнячка будуть надруковані у наступних номерах часопису.

Усіх діток, які пишуть поезію та прозу на різні теми, запрошуємо до співпраці. Присилайте нам свої шедеври і ваші імена прославлять наш «Місіонарчик». Ми, натомість, гарантуємо свою любов та визнання.

НАМ ПИШУТЬ—ВІДПОВІДАЄМО

Я, Олег Олесько, мені 12 років. З найкращим другом своїм я ділюся секретами, розв'язуємо домашні завдання. Друг заступається за мене, допомагає мені у труднощах. Хочу, щоб він завжди був зі мною.

Найкращими друзями є Ісус, Ангел Хоронитель, заступники небесні, мої тато і мама, мої рідні, однокласники. А тепер я подружив із «Місіонарчиком».

Любий ОЛЕЖИКУ, прошу вибачити за те, що так довго не друкувала твого листа. Повір, я про тебе не забула. Але складалися такі обставини, через які опублікувати його не вдавалося. Надіюся на твоє розуміння та вміння прощати.

Рада за тебе, бо маєш справжнього друга, який за тебе заступається. Хотілося б знати, як його звати. Ти не написав, але надіюся, що у наступних листах ти повідомиш. Від нього також чекаю листів. Ви навіть можете написати спільного і поділитися із нашими читачами своїми пригодами.

Люблю тебе і вірю в тебе. Не забувай нас!

Мій улюблений урок — українська мова. Улюблена вчителька — Ганна Олексіївна. Вона сувора, вимоглива, тримає дисципліну в класі, має велике бажання нас навчити.

Ісус навчив мене любити, дотримуватися Божих Заповідей!

Іринка Паляниця.

ІРИНОЧКО, тішуся, що ти така розумниця. Твоя улюблена вчителька, Ганна Олексіївна, може тобою гордитися. А я радію, що країна має таких вимогливих вчителів, які люблять свою роботу, своїх вихованців, передають їм усю своє тепло, знання та любов. Дякую Вам за світле майбутнє в образі підростаючого покоління, такого, як Іринка.

Ірусю, не забувай і надалі прислухатися до науки Ісуса. Повір мені, Він ще багато чого тебе навчить.

ЗІРНИЦЯ ДРЕВНЬОГО ЛЬВОВА

Наталя НАЗАР,
ілюстрації Анни СУХ

Запитала доня тата: «Хто такі святі?
Де вони: чи лиш у небі, чи і у житті?
Як впізнати їх? Чи, може, все вони сумні?
Чи не люблять чиколяди?». Тато каже: «Ні!
Ах, святі — звичайні люди: ходять до крамниці,
Люблять їсти чиколяду, сало й полуниці.
Але є одне, що різнить їх поміж других:
Жива віра, любов щира! — це девіз святих.
Ах, святі — це, ніби сонця ніжний промінець;
Наче в спеку — прохолода, легкий вітерець.
Наче на сухий листочок свіжості росинка,
Для заплаканого ока — носова хустинка...».
Сіла доня біля тата. Вранці, на столі,
Прочитала: «Йосафата». «Розкажи мені...».
Тато довго не вагався, перевівши дух,
А Софійка лиш чекає, нагострила слух.

У древньому Львові, де Замок Високий,
Що потопав у зелені садів,
Минуло ще не так багато років:
(Трамвай по місту, правда, не ходив...)
В родині Гордашевських незаможних
Та Бога шанувальників неложних

Велике щастя: третя-бо дитина! —
Її батьки назвали Михайлина,
Бо наближалось свято Михаїла.
Останнє листя осінь обтрусила.
Хрестили в храмі Петра і Павла,
Сім'я ж бо на Личаківській жила.

Росло собі дівчатко синьооке...
Стоїть їх дім під княжою горою.
І дивувалось сонцем і весною,
Бо мало серце чисте і широке.
Було дівча потіхою для мами,
Мов запашна фіалочка, для тата.
Любила двох сестер своїх і брата.
В любові землю обняла б руками.
Любила спів пташок, дерева, квіти...
Любила, певно, і невинний сміх.
Уміла в горі з ближнім співтерпіти.
Боліла серцем, як уздріла гріх.

Росла собі і панночкою стала,
Як та смерека й квітка споришa...
Не лиш літами — й розумом зростала,
Зростала теж у мудрості душа.
Коли у вечір поринало місто,
Втомившись спекою і суєтою,
А травень квітнув так бузково-чисто,
Входила в храм поважною ходою.
«Під Твою Милість прибігаєм...».
Бог на престолі, мерехтять вогні...
«Царюй, Пречиста, в нашімріднім краї
І мужності Твоєї дай мені», —
Така її молитва, мабуть, була,
Такий її душі величний жар!
Пречиста свою доню пригорнула,
Покликала віддати Богу в дар
Усе життя! Не хвилю, не годину,
Не радісну і безтурботну мить...
Покликав Бог служити Михайлину,
Щоб для людей горіти і світить.

У день Успіння Чистої Марії:
Коли цвіли жоржини біля тину,
У Жужелі нова Зоря зоріє,
Звіщає Україні нову днину.
(Тій Україні зболеній і збитій,
Що не один зрадливий син продав,
Але яку в побожності великій
Віддав Пречистій, Мудрий Ярослав.
Він добре відав, Світлом осіненний,
Що ворог схоче знищити її...
Та пам'ятав, що лиш стопа Марії
Розчавить міць пекельної змії!).
Заквітчана волошками церквиця,
Незмінний Бог... і мерехтить вогонь...
Вже не від світу йде у світ черниця,
Несе тепло і серця, і долонь.

За монастир — сільська убога хата,
І до криниці треба йти по воду.
Тепер вже Михайлина — Йосафата,
Служебниця убогого народу.
Служебниця Пречистої Марії,
Вона нужду добачить пильним оком:
Де лихо щедро розпачем засіє,
Туди несе надію певним кроком.
Була, мов Легкокрилий Хоронитель:
Її усмішка, щира і проста.
Ріс гурт сестер, міцнішала обитель...
Була у світі, наче тінь Христа.
Служити всім, іти, де лиш потреба:
Шпиталь, в'язниця, школа і садок,
Іти туди, де рук і серця треба,
Нести Христа до в'язнів, до діток.
Іти туди, де хтось уже втомився —
Не може склянку піднести до вуст...
Іти шукати тих, хто заблудився,
Нести просвіту, наче Златоуст.

Любила в серці згадувати слово,
Що діва Гавриїлу відповіла.
Спасенне «Так». О, як Ти пречудово
Своїм життям для Бога повторила!
Приймала біль без слова запитання,
І свою чашу випила до дна,
Йшла до Мети без меншого вагання.
Вже спраглий сад навідала весна...
А в празник тої Дивної Події,
Як квітнем веселилася землиця,
Спинився час, закривши темні вії,
І душу Божа повела десниця
Туди, де вічний день не вечоріє,
Де людське серце не зазнає втрати.
Прислухайся, коли вже сутеніє,
Над Львовом чути пісню Йосафати.
Прислухайся до слів цієї пісні.
Її слова, мов промінь в темноті:
Блаженні вбогі, милосердні, чисті;
Блаженні ті, що служать в простоті —
Їм буде дано радість превелику:
Вони уздрять Красу Святого Лику.

Годинник на стіні лічив хвилини.
Софійка подорослішала вмить...
Ця розповідь для Вашої дитини,
Але чогось і старшого навчить:
В родині чесній мають приклад діти,
А добрі діти — радість для батьків.
І кожен з нас покликаний служити,
Там, де Господь поставити схотів:
Дослідник, лікар, вчитель чи аптекар,
Артист, пожежник, перукар і пекар,
Водій таксі, банкір чи садівник,
Службовець, підприємець та двірник.
Бо ким ти був Господь не запитає —
Для Бога нижчого і вищого немає...
Бо лиш любов оживлює кожен труд,
Любові не страшний останній Суд!
Служити там, де є лише потреба,
Таких, як Йосафата, світу треба!
А час пройде, і виросте Софія,
Й почує в серці Голос: «Йди за мною», —
Дай, Господи, батькам збагнути Суть
Й благословити щирою рукою
Своє дитя на цю вузьку стежину,
На ту, яку покликав Михайлину...

КРОСВОРД «УКРАЇНА»

Підготувала Наталія ЛЕХ

По горизонталі: 2. Як називали правителя за часів Київської Русі? 4. Як називають вишиту сорочку? 6. Перша християнка на Русі. 8. Улюблене місце козаків, яке є символом їхнього свободолюбства? 9. Хреститель Київської Русі.

По вертикалі: 1. Культурна столиця України. 2. Столиця нашої держави. 3. Один із двох українських королів. 5. Український пророк, прозаїк, поет, художник. Найбільше пам'ятників у світі стоїть саме йому. 7. Один із символів державності будь-якої країни. 8. Улюблена страва українців. Об'єкт багатьох анекдотів.

Відповіді на кросворд за вересень 2007 року:

По горизонталі: 3. Диякон. 5. Ротонда. 6. Ємость. 7. Вінець.

По вертикалі: 1. Баня. 2. Захристія. 4. Кадило.

Відповідь на запитання-загадку за вересень 2007року: Адам

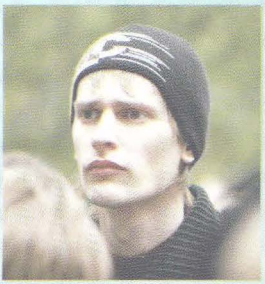

ПРОЩА ВЕРВИЦІ. КРЕХІВ ХРЕСНА ДОРОГА ТА НІЧНІ ЧУВАННЯ

ПРОЩА ВЕРВИЦІ
БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ